

Edebiyat Defteri

ISSIZGEMİ -YAZILARI-

Oluşturulma Tarihi:
15 Aralık 2022 Perşembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Nerdesin Bitanem ...1

sabah uyandıgımda radyoyu açtım nedense.senle dinlediğimiz şarkı çalıyor. tesadüfmüdür bilmem.bir yerlerim sızladı.şöyle gözlerimden kaydı anılar...hatırlarmısın,gittiğimiz parkı...çınarlar vardı asırlık.aşkıımız gibi.. .en has güller toplanmıştı içinde...duygularımızın yoğrulması gibi...saatlerce oturur sohbet ederdik...ahmet amca çay getirirdi.içimiz ısınırdı...gözlerine dalar şiirler okurdum ya;ağlardın hemen...deryalara kayardı gözlerin...neden ellerini hiç bırakmıyordum şimdi anlıyorum..ayrılığı düşünmemiştik hiç değilmi...başucumuzda serçeler öterdi. .senin başın göğsümden...sanki zaman durmuş bizi dinliyordu.sen bir ömürdün.saçların yüreğime dolanmış sarmaşıklardı..oradan beslenen.saçların...kestane rengi saçların...kokusu hala burnumu sızlatan.sahilden giden gemilere dalardık,hele birde borusunu çalardıya...sanki ayrılığı mühürleyen...yüreğimiz cız eder,içimize sanki kaynar sular akardı. .nerdesin betül ...yollarda bekliyorum,parka gidiyorum,denizlerdeki gemilere sesleniyorum;yoksun...yakamozlarda görürüm artık seni;avuçluyorum kumla karışık sularda resmini,ama tutamıyorum.. .dökülüyorsun,avuçlarımdan...bazan kızıyorum gemilere.yansıyan yüzünü siliyor, denize

düşen güzelliğini...deli deme bana.nerdesin betül..!hani köşe kapmaca oynar gibi izlerdim

ya seni,işte o sokakların,caddelerin taşlarınınıda değiştirdiler...ayak izlerini

göremiyorum...izlerinin yerini gözyaşlarımdan aldı...gelen geçen geli diyor bana...yoo ben

delirmedim betül...yangınlığım sana...aklım sende.o günden kalan bir mendilin var

göğsümün üzerinde..ucu yanık bir mendil...içinde kurumuş bir gül...kaç yıl oldu saymadım.çünkü senden sonra yaşamadımki.. .her eylülde açarım gecenin bir vakti...bir söğüdün altında..hani ilk bulduğumuz

söğüdün...orda aynı saati beklerim...gelirsin diye.bir saniyede olsun görürümya;.kimse

inanmaz bana...yoo deli değilim ben betül..aklım sende...hep gülerler,gelen geçenler...çocuklar taşlar beni...olsun.acımazki...bu gün o şarkıyı dinleyince,o parka

gittim...neden değişmiş böyle...eski oturaklar,çınarlar yok olmuş...güller başka gözümde.çınar kesilmiş...yüreğim gibi...gemiler artık geçmez olmuş.sahiller dolup

taşmış.. .ama ben ıssızım betül...nerdesin .oturamadım şimdiki parkta.beli bükülmüş,saçları beyazlamış biri geldi yanıma....nebi

sen misin dedi...evet dedim..ben yusuf,tandın mı dedi...konuşamadım,boğazım

düğümlendi...gözlerim doldu.yusuf amca,o günlerden kalan tek hatıra bu parkta.elini

uzattı,titriyordu tutamadım...yıkıldım yere...bircan sonra ayılmışım...dilimde betül sesleri...ah oğul,keşke yetişseydin dedi....yetişemedim yusuf amca,gemiye yetişemedim

diyemedim.. .betül...gittiğin gemide son görüşümdü seni,uzaktanda olsa...haykırdım duyuramadım

sesimi...gittin.nerdesin betül..?neden bir resmini almamışım?neden..neden gelemediğimi dahi bilmiyorsun...yusuf amca bırakmasada kaçtım o parktan...seni hatırlatacak bir

nişane bulamadım betül...yüzdüm peşinden saatlerce,biliyordum kavuşamayacağımı...ama ölümden güzeldi be betül...ölemedim.kayıkçıların yüzünden.. .gelip görsen tanıyamazsın ki...görme daha iyi.üzülürsün boşver.hem mutlusundur

şimdi.evlenmiş,çoluk çocuğa kavuşmuşsun...sevindim.benmi..!?!ben gecelerle

evlendim.yıldızlar yorganım.aydede arkadaşım.mendilin güneşim,gıdam aşkıım

dünyam...günde üç kere açar koklarım...doyurur beni.ama bilki bir sahil buldum...ıssız.geleceksin diye beklerim boş sahillerde.. .umut işte...bilirim kavuşmak yok artık.ama birkez göreyim cemalini...gözlerim yasta yıllardır.. .kına yakınsın diye avutuyorum onları. nerdesin betül...!?!

sayfa düzenini iyi yapamadım dostlar kusuruma bakmayın lütfen...

Nerdesin Bitanem..?

sabah uyandıgımda hemen radyoyu açtım sanki bir rüyaydı gördüğüm... senle dinlediğimiz şarkı çalıyordu, bizim sarkimiz ve tüm kanallarda... icim ciz etti bilmem hasretindenmi, sarkinin sözlerimiydi beni etkileyen...

halen uyku sarhoslugu, hasretinin verdiği hüznün ile radyoda şarkıyı dinleyince o parka gittim yine belki seni orda görürüm ümidiyle... her yer degismis, neden değişmiş böyle... sen gittin gideli sanki bütün sahil yasında...

nerdesin betül?

şöyle gözlerim kaydı anılara aniden... hatırlarmısın gittiğimiz parkı, oturduğumuz banki... orda bir çınarvardı asırlık, tipki aşkımız gibi... saatlerce oturur sohbet ederdik... ahmet amca çay getirirdi ıcerdik... gözlerine dalar şiirler yazardım ve okurdum saclarini oksarken sana...

neden ellerini hiç bırakmadigimi şimdi daha iyi anlıyorum... biz seninle ayrılığı düşünmemiştik hiç değilmi? başın göğsümdeyken tepemizden serçeler öterdi ... sanki zaman bizi seyrediyor ve 'an' durdu askimize saitti... sen bir ömürdün bana ve saçların yüreğime dolanmış sarmaşıklardı sanki..

nerdesin betül?

yollara daliyorum, parklarda arıyorum, denizlerdeki gemilere sesleniyorum ama yoksun... yakamozlarda görürüm artık seni, avuçluyorum kumla karışık sularla resmini ama tutamıyorum...

dökülüyor hayalin avuçlarımdan kum misali... bazan kızıyorum gemilere suya yansıyan yüzünü siliyor, denize düşen güzelliğini seyrediyorum... deli deme bana sakın... sevmek delilikse ben deliyim o zaman seni seviyorum çünkü...

nerdesin betül??

hani köşe kapmaca oynar gibi kovalardimya seni, işte o sokakların, caddelerin taşlarımda değiştirdiler... ayak izlerini göremiyorum... bastığın taşların yerini gözyaşlarımdı aldı... gelen geçen deli diyor bana... yoo ben delirmedim betül... yangınlığım sana, aklım halen sende...

o günden kalan bir mendilin var ceketimin cebinde, halen öyle duruyor yerinde... ucu yanık bir mendil, içinde kurumuş bir gül birde senelerden kalan hatıralar var, sinmiş üzerinde... kaç yıl oldu saymadım çünkü senden sonra ben yaşadimmiki??

her eylülde kaçırım gecenin bir vakti o parktaki söğüdün altına... hani ilk bulduğumuz söğüdün... orda aynı saatte beklerim seni gelmeyeceğini bilsemde... söğüte seni anlatırım saatlerce ama bir gün geleceğini söylesemde inanmaz bana...

eski oturaklar kaybolmuş... güller başka kokuyor sanki... cinar kesilmiş parçalanmış yüreğim gibi... gemiler artık geçmez olmuş dolup tasan sahil şimdi durulmuş... betül, bende ıssızım, sensiz yüreğim buruk şimdi...

nerdesin betül??

sensiz oturamadım parkta, beli bükülmüş saçları beyazlamış biri sokuldu yanıma.... nebi senmisin dedi, bende basımı salladım... bana, ben yusuf tandınmı dedi... boğazım düğümlendi, gözlerim doldu konuşamadım...

evet o yusuf amcaydi askimizdan, o günlerden kalan tek hatıra bu parkta... elini uzattı, titriyordu tutamadım ve yıkıldım yere... bir zaman sonra ayılmışım ve dilimde senin adın yüreğimde senin sizin ve kulaklarımda askimizin melodisi vardı...

ah oğul dedi, keşke yetişseydin... betül seni bekledi neredeydin? yetişemedim yusuf amca gemiye yetişemedim diyemedim... ardından bakalkaldım elim kolum bağliydi sanki...

gittiğin gemide son görüşümdü seni uzaktanda olsa... ardından haykırdım duyuramadım... gittin, belkide hic geri gelmemek üzere gittin, niye gittin betül...

hic düşünmeden, ardından koyverdim kendimi denizin dalgalarına, ne kadar yüzdüm farkında degildim ama bilsemde kavuşamayacağımı yinede yüzüyordum... ölümü bile düşünmedim ama ugruna ölmekte güzel olur betül... askimiz için ölemedim bile...

nerdesin betül..?

betül... neden bir resmini almamışım? senden sonra resmine doyaya bakamadım... o gün sana ulaşamadım, konuşamadım hatta beni görmedin bile, 'gelemediğimi' dahi bilmiyorsun... yusuf amca bırakmasada kaçtım o

parktan...

seneler sonra duydumki evlenmissin, çoluk çocuğa karımissin... seni seviyorumya, senin adına sevindim ama beni sorma, benmi..!? gecen sene bende evlendim yıldızlar yorganım, ay arkadaşım, mendilin güneşim, gıdam aşkım ve hasretim kabusum oldu bana...

haberini olsun betül... senden sonra bir liman daha buldum, ıssız ve gizemli, sahilleri hep seni hatırlatıyor bana... kimsecikler yok benden başka ve ben her gün geleceksin diye beklerim boş duraklarda...

umut işte, bilirim kavuşmak yok artık ama bir kez daha görseydim cemalini yeterdi dercesine... kilitledim kalbimi her şeye ve senin haricinde kimse için ağlamıyacağım artık, yıllardır yasta gözlerim, bunu biliyor musun??

nerdesin betül !?

Issız NeBi

(devami gelecek)

Nerdesin bitaneml...(saklambaç oynuyoruz)..2

sana karşı duygularımın filiz atması nasıl oldu biliyormusun betül?sen liseye giderken aynı otobüste giderdik...sen okula,ben... bataklık da açmış gül gibi duruyordun otobüste.parıl parıl parlıyordun.ay gibi yüzün var dı.kara delik gibi çaktı gözlerin beni sana.işte aşk tohumları o zamanlar düştü sineme...

Aradan bir zaman geçmiş ti.sen liseyi bitirmişsin,üniversiteye başlamışsın.

ben tesadüfen sizin evin olduğu istikamete gidiyorum.tabi sen yürüyorsun...

birden şimşek çaktı başımdaki dumanlardan...gözlerime inanmadım.evet;sendin içte karşımdaki...öyle içim yandı ki...hani kaynar suyu bir dikişte aktarırlar ya ağzından,için paramparça olur.işte öyle...

Otobüs olmadığından,yürümek zorundaydın.beni ve arabayı da tanıdığından,ben durunca sende durdun,baktın....davet etmiştim seni.yabancı saymadığından kabul edip binmiştin...senle ilk diyalogumuz o gün başladı işte.ilk konuşmamız.

yalandan sorular sordum sana.kimin kızı olduğunu,adını.nere okuduğunu bi güzel öğrendim işte...oh olsun! sonra;okulunu öğrendimya,mektuplar atmaya başladım sana.bir kız ismiyle. ya ayşe ç....ya da hacet s...takma ismiyle mektuplar attım sana..şiiirler ekledim...aşkıyı ilan ettim.kartlar gönderdim.olmadı evine yolladım mektuplar değilmi...

Sen ne güzel kızsın betül ...her gördüğünde gülümserdin.gözünü başka yerlere çevirmezdin...can betül.gözlerin ne alıcıydı bilemezsin.sanki deniz içinde taze gül olurya,hani kırystal camların içinden bir resim yansır...nasıl desem;nasıl anlatsam tarif edemem...

Ne günlerdi...şimdi nerdesin betül..?!

şehirde gezinti ,yani saklambaç maceralarımız başladı senle değilmi sonra...

ben;ne zaman çarşıya gezmeye çıksam,sende çıkıyordun sanki.umulmadık yerde,içime bir sızı düşüyordu.bir kor tutuşuyordu.hani uçak hava boşluğuna gelirden sarsılırya...işte bana da öyle bişeyler oluyordu.ve diyordum ki,şimdi betül karşıma çıkacak.arkadaşlar olursa yanımda inanmazlar,alay ederlerdi.atma nebi,yani pes,burdadamı

göreceksin.buraya gelirmi oğlum o.gibi sözlerle dalga geçerlerdi benle...aradan beş dakika geçmezdi ki sen karşıma çıkardın...ah o günler.o geçmelerin.o bakışın.sanki sen başka bir alemde lütfettin dünyaya.öyle çekerdin beni.çok iddaya girdik arkadaşlarla,çok zarara soktum sayende.şimdi inanmıyorum,nasıl hissedermişim seni önceden.!?onlardan ayrılır,peşine düşerdim.kadırımın birinde se,diğerinde ben.sanki elele

yürüyümüştük gibi.istasyon caddesinde gezer dururduk.bazan ardında olurdum.bazan yanında.bazan önünde.sen yorulurdun da,yimpaş a girerdin.o zamanlar en lüks alışveriş merkeziydi yimpaş.giyim reyonlarında saklambaç oynardık sanki.ben gizlenirdim aralarda.eğilsen görecektin beni.elbiselerin arasına saklanırdım.gizli kameradan görseler

beni hırsız sanırlardı ya...yakalanmamak için ne eziyetler çektim bilsen.

Sen ne güzeldin betül ya...tesettürde yakışıyordu sana.eşardın seni öyle yüceltiyordu ki gözümde..içim yanıyordu ama dumanım tütmüyordu.

belki dört beş yıl böyle gezip durduk senle değilmi...arada bazı olaylar oldu.söylemiyorum.boşver.ama çok kırıldım sana.

En güzel şiirlerimi o yıllarda,senin sayende yazdım biliyormusun betül.?günde iki üç şiir yazardım.tık tık tık...saat gibi.sana da yolladım.adına şiirler yazdım.şimdi o günler kadar yazamıyorum işte.seni göremiyorum artık Nerdesin betül..?!

en çok neye üzülüyorum biliyormusun;senle şöyle oturup güzel güzel konuşmadığıma.ve sen şehre giderken,ben neden peşine düşüp gitmediğime.eve gittiğime.

keşke ev yerine ardından gelseydim,de daha çok görseydim seni...ve bir resim in elimde olmadığına.ne olurdu uzaktanda olsa bir resmini çekip saklasaymışım...öyle üzülüyorum ki bilemezsin...

İki ay kadar önce seni 6 yıl aradan sonra bir durakta gördüm şok oldum inan.seni başka vilayette biliyordum.birden görünce...hani tren ikiye böler ya bir yüreği....işte öyle ezildi içim.ağlamamak için zor tuttum kendimi...sen hala güzel,hala baştan çıkarıcı kadar güzelsin.hiç değişmemişsin...öyel, melul melul bakıp geçtim.ilerde durup bekledim.gelirsin diye.bulamadım.sanki konuşmak ister gibiydin.o gözlerin mıknaş gibi çaktı yine beni sana... nerdesin betül...!?

(devam edecek)

Nerdesin Bitanem..(dügününmü oluyor..?!) 3

böyle birkaç yıl geçti...
saklambaç oynamamız...
oyun..?
böyle zannediyordum ya da.
bulutların üzerindeydim..senden başkasını gözlerim görmüyordu.
gül sen din...
bülbul ben.
ay sendin;
yıldız ben..
kor sendin;
kül ü ben.
can sendin;
ruh ben...
aşk sendin;
aşık ben...
bal sendin;
tadı ben...
yol sendin;
izi ben...toz ben.
su sendin;
taşı ben.
GÜL SENDİN;
diken i ben...
SEN; ÇİÇEKSİN,
ben toprağın..
SEN;BAHARSIN,
ben yaprağın...
SEN;ABI HAYAT,
ben,ibriğin...
SARMAŞ DOLAŞ OLAMADIK,
OLAMADIK...
seni sevdiğim günden beri yaşıyordum.
nefesim,hissim,tadım tuzum o günden sonra doğdu...
o günden sonra anladım hayatın tadını.
duygularım,o gün den sonra çaktı sinemde.
betül...bitanem,sevgilim.canımın içi.
Allah iyiki seni çıkarmış karşıma...
belki yaşım yolun yarısına vardı...
sanmaki yaşadım.
nüfus kağıdım eskidi sadece...
ta ki seni görene dek.
işte yaşıyormuşum dedim....
şükür rabbim...
acaba sen bu yazımı okuyormusun bitanesi.?
hı,canım ın içi...okurmusun acep.
sana olan sevdami,kimse yaşamadiki,anlatayım .
anlasınlar.
anla..!
kağıtlar erir hararetinden aşkımın.
kalem kırılır ağırlığından.
kalbim dayanamaz betül...anlatamam.
gözlerini anlatsam;ceylan darılır.
kokunu söylesem;güller ağlar utancından...
saçlarının narinliğine,ipek böceği intihar eder...kahrından.
kıskançlığından.!
cemalini anlatsam;
ne mehtap,
ne yakamoz,

ne yıldızlar görünür artık...yüzleri tutmaz.
betül..!
canım.bitanem.
hayatımın has gülü.
harlı yüreğimin zezemi...
nerdesin hımmmm..? nerdesin bitanesi.
kötü haber tez duyulmuş ya;
geldi bir hayırsızın dilinden;
hayırsız bir haber...
E V L E N İ Y O R dedi!
bu söylediklerim bir saniyede yok oldu.
gündüzüm bir anda geceye döndü.
güneş tutuldu o günden beri gönül penceremde.
perdelerim açılmaz,
ocağım tütmez.
kandilim sönmüş...yıllardır.
bir gelenim olmaz.
kapım arkadan süveli.
açılmaz...
güller böylemi kokarmış,
güneş hep karamıymış,
ne yıldız,ne yakamoz, çıkmaz artık;
sen den sonra...
o haberden sonra.
saçlarımda ağardı biliyormusun..?
betim benzim soldu.
kalbim teklemeye başladı.
belki seni birdaha görmeden öleceğim...kim bilir..!
belki davet eder diye bekledim..çağırmadın.
düğününe gelip göreyim dedim.son bir defa.
biliyormusun;
akşam geldim düğün salonunun önüne.
bekledim. çıkarken göreyim gelinliğiyle diye.
bekledim bekledim,
dayanmadı yüreğim.seni o halinde görmeye.
kaçtım ordan...uzaklara...uzaklara....
o günden ber kaçıyorum.
hayattan,
aşk tan,
mutluluktan,
SENDEN..!
yooo,
sevgim bitmedi.
ilk günkü gibi sevdam.
ama sen den kaçışım,
görürsem, kaçamamakltan korkarım...
evlisin betül.
bir yuvan,
bir yavrun var...

.....
mutlumusun bitanesi..?
enişte seni üzmüyor değilmi.?
.....

ben hiç aklına geliyormuyum bitanesi.
o günleri hiç anıyormusun,
gözlerin doluyormu...
benmi?..
gözlerim dolmuyor,
hep boşalıyor,
mendillerim kurumuyor...
ağlıyorum kuytularda işte...
kendi kendime.
kimsede görmüyor zaten...
korkma,
kimseye zarar vermeden ağlıyorum can...
şu satırları yazdığım andaki gibi.

.....
betül..canım,bitanem...aşkım.
sana en güzel hitaplarla hitap edemem,
hepsi de sönük kalır.
senin nazarında...

.....
ne isterdim biliyormusun ?
bu olanlardan sonra.
bir resmin olsaydı elimde...
her gün beş vakitte baksaydım...hakkın divanına durmadan önce...
şükretseydim Allahıma...
böyle birini bana gösterdin,sevdirdin diye...
saklardım sinemin üzerindeki gizli odalarda.
senin ve rabbimin girebildiği o odalarda...
...bu yüzden resim isterim bazı dostlardan,
seni hatırlatmak içinmi,
unutturmak içinmi, bende bilemiyorum...
betül...canım.bitanem.hüzün tarlamın başağı,danesi..
sana hayatta mutluluklar dilerim.
hep gül emi.
bana güldüğün gibi.
sağlığın bozulmasın.dikkat et kendine.
soğuk havalarda üzerini iyi giyin nolur.
sıcakta terleme.

.....
yatarken,bir düşün beni...yeter...
rüzgarı duyarsan;işte o camındaki benim...
sakın açma perdeyi,
utanırım...giderim.
ve bir tek mezar görürsen kuytu bir yerde;
işte o benim...geçersen oradan,
bir dua et emi....

Başka bahara...1

ayşe bilgisayarını yine açtı o akşam...

son yazdığı şiiri ekliyecekti edebiyat sitesine.

çok güzel oldu diyordu içinden.

sayfasına girdi,yine ondan yani' yaprakların nağmesi' rumuzlu adamda mesaj gelmişti.

bir of dedi içinden.

-bu da peşimi bırakmıyor.iyi taktı ya bana diye sinirlendi.

baktı mesaja.yine diller methiyeler döküp durmuş.

bak şu anda sitedeymiş .gelde şimdi ekle şiiri dedi sinirle..

daha demeden bir mesaj daha geldi.

-ayşe nolur beni tersleme.bir kez olsun görüşelim.falan filan...

ayşe: tolga nolur bırak peşimi ya.ben o taraklarda yokum.ben kimseyi sevmek istemiyorum.yazdığım şiirler hep kurgu..benim için çok zor sevmek anla ya...

dedi. tolga onun resmini birşekilde görmüştü biryerlerden..tutulmuştu çocuk.

ayşenin gözlerinin rengi almıştı aklını.üstelik te sarışındı resimde.manken gibi poz vermişti hani..

ayşe: tolga baksana dedi.güzellik geçicidir.asıl sevgi fedakarlıktır.karşısındakine saygıdır anlayıştır...

tolga:evet ayşe,ben seni güzelliğin için sevmiyorum zaten.sana bir ömür vermeye hazırım

canımdan can,kanımdan kan veririm sana.nolur bir buluşalım.sana her türlü fedakarlığı yapmaya hazırım inan...

Ayşe:böyle kesin konuşma nolur.insanoğlu çiğ süt emmiş.o dediğin eskidenmiş

şimdi herşey menfaat için dostum dedi...

Bu mesajlaşma birkaç ay daha sürdü.

Tolga peşini bırakma niyetinde değildi.

Aynı şehirde olduklarından,kesin göreceğinden emindi sanki ayşeyi.

Ayşe sonunda pes etti.

-tamam.emirganda buluşalım.parktan 50 metre ilerde bir çay bahçesi var

2 de orda ol.seni bekliyor olacağım dedi ayşe.

Yalnız, gelip fazla durmayacaksın.bir çay içimi görüşelim.sonra gideceksin.

Tolganın ağzı kulaklarına vardı bu sözleri duyunca..

-tamam söz.ne dersin o olacak dedi...

Ayşe saatinden 2 saat önceden oraya gitti.

Belliki tolgadan önce orada olmak istiyordu. onun saatinden önce

geleceğini tahmin ettiğinde,daha atak davranmış,ondan önce gitmişti oraya..

Tolga,sahidende bir saat önceden gitmişti oraya.

içi içine sığmıyordu.resimdeki kızı hemen tanıdı.

-ayşe....ayşe...el salladı heyecanlandı ki nasıl..

Tolga dedi ayşe.

-evet tolga...

ayşe tolgayı ilk kez görüyordu.

fazla da yakışıklı değilmiş dedi içinden.karşıdan bir kız görse baksada olur bakmasada

dedi.ne yakışıklı ne çirkin.

gülümsedi.hoşgeldin tolga dedi.

Tolga,tam tahmin ettiğim gibiymişsin.resimdekindende güzelmişsin ayşe dedi.

hoş bulduk.bakıyorum sen çayını içmişsin...hem ben erken geleyim dedim.sen bende önce gelmişsin.sebebi olmalı

dedi.'onu görmeyi çok istiyormuş gibi' ...diye düşündü içinden.

Ayşe:yok,bu semte işim çıktı aniden.erken bitince buraya geldim.yorulmuşum dedi.

-ne iş yaptığını daha öğrenemedik ayşe hanım diye hayıflandı tolga.

bir hastanede sekreterim dedi ayşe...

tolga,tam aradığım kız dedi içinden.

-çok güzelmişsin ayşe.sana bir ömür vermeye hazırım.iste canımı vereyim.

Yo sakın birdaha böyle söyleme.hem güzellik gçici .mühim olan güzelliğini değil insanın kendini,ruhunu sevmek.ona kol kanat gelecek tüm fedakarlıkları yapmak.

iyi günde kötü günde yanında olmak dedi.

Elbette Ayşe.güzeliğin için sana böyle yakınlaşıyorum sanma sakın.

şiirlerin çok etkiledi beni. dedi.

yaşımızda geldi geçiyor.30 a merdiven dayadık.annem e kalsa yarın evlendirecek beni dedi.

Canım nerden çıkarıyorsun bu evlenme lafını.benim bir niyetim yok.evlenmiyeceğim.

dedi ayşe.

Tolga iyice abayı yakmıştı.elinden kaçırmak istemiyordu ayşe yi.

gidecek gibi değildi ordan.sanki evet dedirtecekmiş gibi ısrarla duruyor kalkmıyordu.

Garson geldi:

-tolga sizmisiniz dedi.

şaşıran tolga:

-evet.

Sizi telefondan istiyolar efendim dedi.

kim?!

Hem buraya geleceğimi kimse bilmiyorki.dedi.

Bilmiyorum efendim dedi garson.

merakla kalktı yerinden.içeri gitti...

(devamı var.)

sıkılmamanız için bölümlere ayırıyorum dostlar.(gerçi pek kimsede okumazya.)

yazım hatalarım olmuş tur.konuşmaları tam ifade edememiş olabilirim.hoş görürsünüz dilerim...

08 09 2009...çarşamba.

Nebi kılıçkaya.

Başka bahara...2

Tolga az sonra telaşla dışarı çıkarken,yanındaki garsona da kızılıyordu.

bilip bilmeden niye çağırдын beni kardeşim.

telefondaki dalga geçti ya resmen benle...

garson sırtını dönüp kıs kıs güldü.

Ayşenin masasına doğru giderken gözlerini kıstı.

Ayşe...

dedi ürkek bir sesle.

ilerdeki garsona bağırdı

- garson bakarmısın !

-buyurun efendim

-şu masada oturan sarışın bayan noldu?!

-ha afedersin efendim.alalacele gitti.sizede şu notu vermemi söyledi.

-not mu?

-Tolga kusura bakma acil telefon geldi,amaliyat olacak bir hastanın dosyasına ulaşamıyolarmış bilgisayardan.hemen

gitmem gerekiyordu.kusura bakma.yine görüşelim.

diye yazıyordu...

Tolga burnundan soludu bir an.kafasını salladı sağa sola.

sonra da gülümsedi.böyle bir güzelle tanışmak ne büyük mutluluktun onun için.

mavi gözli...sarışın...zarif ve kibar..

-Hımm...

Bir sonraki buluşmayı iple çekmeye başladı tolga.

İnternete her girdiğinde mesaj atıyor, yorumlar yazıyor, şiir döktürüyordu Ayşe ye.

-hangi hastanede çalıştığını bir türlü öğrenememişti Ayşenin.

Yine bir hafta sonu buluşmaya karar verdiler.

Ayşe *kendi arabam var ben onunla gelirim.biraz dolanırız.sonra ayrılırız tamam mı en fazla bir saat* dedi.

Tolga* başım gözüm üstüne* dedi.

Ayşe buluşma esnasında arabasından hiç inmedi.ailelerini,anlattılar birbirlerine.

ayşe fazla detaya girmiyordu.

Tolga babasının işadamı olduğunu,hatırı sayılır zenginlerden olduklarını anlattı.

kendisinin fabrikanın birinde müdür olduğunu,daha sonra babas yönetim kuruluna

alacağını ballandıra ballandıra anlattı.

Ayşe hiçte ilgilenmedi zenginliğiyle.

-zenginlik ne dirki tolga.gelir geçer.mühim olan kalıcı sevgidir bence.

bir kuru ekmeği beni gerçekten sevenle bölüşür, yanında su dahi istemem dedi.

son sözlerini söylerken hüzünlenmişti.gözleri doldu.birilerini düşündü.

ama tolgaya belli ettirmedi.

-Saatin doldu dostum.!hadi in arabamdan.hastaneye gitmem lazım* dedi.

_benide götür,hem nerde çalıştığını öğrenirim...Şakayla *bak,birazdan yağmur yağacak*dedi.

-zengin çocuğu araban nerde dedi ayşe.

-benzinim bitti dedi şakayla tolga.

-hadi hadi.in lütfen.bak daha buluşmam senle.

-tamam dedi tolga.

.....
böyle birkaç kez daha buluştular ayşe ile tolga.

Her buluşmalarında ayşe bir yolunu bulup ya kaçıyordu çaktırmadan.

ya da tolgayı sepetliyordu.

Tolga sonunda ayşeyi ikna etti ailesiyle tanıştırmak için.

hatta tanıştırmadan annesini alıp ,istemeye gelecekti ama ayşe kabul etmedi.

zamanı var dedi.sen her halükarda benimle evlenecekmisin.?

iyi günde kötü günde yanımda olacaksınız.iyi olduğumda sevdiğin gibi

kötü olduğum da da sevecekmisin.dedi.

-Elbette bitanem dedi tolga.sana canım feda oldun.iste kolumu ayağımı koparıp sana vereyim.

Güldü ayşe.

-Yarın akşam emirgandaa gelirim.herzamanki parka.orada buluşur annenle tanışmaya gideriz tamam mı dedi.

-Tolganın ağız kulaklarına varıyordu.

-Tamam hayatımın gülü.canım bitanem dedi.

_ama benim arabamla gelirim size dedi ayşe.

-tamam dedi Tolga.

Ertesi gün akşam ı iple çektı tolga.annesine anlattı.ayşeyi ve eve geleceğini.

anneside iyi bir kadındı.oğlum sen mutlu olacaksan bize birşey düşmez.sevdiysen beğendiysen bizde beğenir alırız çocuğum dedi.

Tolga, en güzel elbisesini giydi.bir güzel çiçek yaptırdı.kokularını sürdürü sürdürdü..saatinden önce de oraya vardı.

ama ayşe ondan önce gelmişti bile.

-Kuzum sen nasıl kızsın.buradamı akşam ettin tüm gününü.dedi.

hep benden önce geliyorsun ne zaman buluşsak bir yerde.

çok güzelsin...

Ayşe sade bir buluz bir pantolon giymişti.makyaj sürmemiştir.zaten gerekte yoktu.

çok güzel bir kızdı.saçlarını toplamıştı arkaya.her erkeğin aklını başından alacak kadar etkileyiciydi.

gülümsedi sadece tolga ya.

-annem bayılacak seni görünce ayşe.dedi.akşama kadar neler yaptı bir bilsen.

koşturdu durdu valla.sana değdiğini görünce anlayacak.tüm yorgunluğu gidecek eminim dedi.

-hadi gidelim ayşe.annem dışarı çıkmış bekliyordur şimdi.

-Gidelim dedi ayşe.

-kucağına alırmısın canım.

-Tolga bu nezaketi beklemiyordu.sırıttı.elbette bitanem dedi.

-Fazla değil korkma dedi ayşe.arabama kadar.fazla sevindirik olma öyle.

Tolga kucağına aldı ayşeyi.

-Arabayı nereye parkettin canım.inşaalah uzakta değildir.bana spor yaptıracaksan .sporda yaparım.istersen eve kadar götürüyim seni ne dersin...dedi.

-yoo dedi ayşe.uzak değil.şu ağacın dibinde.bak şu dedi.ayşe.

-tolganın kalbi durdu bir an.gözleri karardı.bir ton yük bindi sanki omuzlarına.

ayşe öyle ağır oldu ki.bırakacağını sandı...

.....

(devamı yarın)

Nebi KILIÇKAYA

sivas.09 09 2009 çarşamba.

Başka Bahara...3

[kalın
-sen..sen...
dili durdu tolganın.
tanıştıkları günden bu yana ki günler, gözlerinden bir şerit gibi geçti....
erkenden gelmeleri. habersizden kaçıp gitmeleri..
Rüzger gibi gelip gidişin bundandı demek, dedi içinden..
Sen;..sakatmısın..?!
-tolga?! noldu kibarlığın...
biraz nazik olmanı beklerdim...bedensel engelli diyecektin herhalde,diye sitem etti
ayşe.
-hı?..peki daha önce niye söylemedin bana..esrarengiz gelip gitmelerin bundandı demek.
bir şekilde ayrılıp gidiyordun.yürdüğünü hiç görmedim hiçte dikkat etmemiştim...
-gözlerin öyle kapılmıştı ki yüzüme,belli yerlerden başka birşey göremez oldun.anlatmaya çalıştım,anlamadın
tolga...hem demiyormuydun,cnım feda olsun sana.kolum kanadım
ruhumu sana adıyorum...falan filan...
Tolga daha fazla taşıyamıyacağını anladı.gözleri kararmıştı.ağacın altındaki tekerlekli
arabaya bindirdi ayşeyi...bindirmek denmez aslında,sanki bıraktı torba gibi.
-Uff.canımı acıttın tolga...üşüdüm.hadi gidelim.
-tamam.araban nerde?yani otomobilin..*
-getirmedim bu gün.arızalandı,tamircide.seninkine binelim..
-ben getirmedim.
-ya...fazla da sormadı ayşe sebebini..
-parkın sonunda taksi durağı var tolga.gidip getirsene...
-oraya kadar gidelim...burda bekleme.
-yoo.yürürken rüzgardan etkileniyorum.üşüyorum.beklerim seni burda.
-Tolganın aklına bişey gelmiş gibi acı acı sırttı.ama ayşe görmedi bunu.
-Hı...tama. ben şimdi gelirim dedi.
.....
Tolganın ardına baktı bir süre.gözleri doldu...ve koynundan bir mektup çıkardı.
belliki çok eskiydi.çok kırışmış,sararıp solmuş bir mektup.
....Yavrucuğum..
canım kızım.sen bu mektup eline geçtiğinde genç bir kız olacaksın.
dilerim eline ulaşır....
canım ayşem.
benden sana kalan sadece bu mektup.ve içindekiler...
isterdimki hep yanında olayım.saçını ellerimle tarayayım.koynumda yatırayım.
ellerimle gelinliğini giydireyim...ama olmadı tavus kuşum...
bu mektubu sana sen yedi yaşındayken yazıyorum kızım.
ellerim kırılıydı da bu mektubu yazma sebebi olmasaydı...
sen gitmeseydin...
Kızım;biz babanla severek evlendik.öyle sevdiğiki birbirimizi...
uçan kuşlar kollarımıza kondu sevdamızdan...gü bülbüle küstü
beni niye böyle sevmiyorsun diye...
bahçemizde 4 mevsim güller açtı,solmadı...
kuru ekmeğimiz bal kaymak oldu.
tencerede kaynayan bulgurumuz kebab koktu.
hiç asılmadı yüzümüz.her günümüz bayramdı.
küçücük kulübemiz saraydı..vs.
Sen bizim zezem suyumuzdun...susuzluğumuz kalmazdı seni
bir öpünce...
Taa ki o güne kadar.
karşıdan karşıya geçerken araba çarptı bana kızım.
yüzümde derim bir yara ve felçli bir kadın kaldı geriye.
babanın huyu o günden sonra değişti.bir fazlalık gibi görmeye başladı beni.
kahretti kadere.içkiye verdi kendini..
unuttu...unutturdu neşeyi..sevinci.
nerden duydu,öğrendiyse seni istanbulda bir yurt adresi bulmuş.kim
girdi aklına bilmiyorum.seni oraya bırakacağını öğrendim.
yalvardım,yakardım kar etmedi kızım.

postacı bir mektup getirdi.ben yurdun adresini zarfın üzerinde gördüm.
elimden hemen aldı.dilekçesi kabul edilmiş.çocuğu getirin diye yazmışlar.
içime köz düşeydi de gitmeseydin kızım.anadolunun bir kasabasından aldı
seni istanbula götürdü.

Giderken de

-gelene kadar geberirsin dilerim. yoksa ben geberteceğim seni.dedi.

anladımki seni birdaha göremeyeceğim kızım.

kapıyı üzerimden kilitledi gitti.bir kağıt kalem buldum.geleceğe mektup yazma diye birşey duymuştum.

bu mektubu da o şekilde yazdım.yoldan geçenlere vereceğim.postalarlarmı bilmiyorum

bitanem.ama senin yurtlarda sürünmeme sebep ben değilim kızım.

keşke bu mektup değilde ben olsaydım şimdi yanında..

kendine iyi bak yavrum.bir iş yaparken 2 kere düşün.namusunu iffetini koru.

güzel kızım.sen çok güzeldin.büyüyünce daha da güzel olacaksın eminim.

ama dikkat et.bu senin zararına olabilir.sağlıklı karar almada

zorlanırsın.seni etkileyenler olabilir.ya da senden etkilenen şeyle olur.

bak yavrum.ben çok güzeldim.baban benim için ölüyordu.sakatlığım onun dünyasını

yıktı...benimde yuvamı yıktı.seni aldı benden.sen anlarsın ne demek istediğimi yavrum...

Vatanına milletine faydalı bir insan ol yeter kızım.

beni de affet.

dilerim cennetde buluşuruz senle..saçlarını tararım orda da..

güzel gözlerine dokunur dudaklarım...pamuk ellerinden tutarak kırlara çıkarız

inşaallah yavrum...gül kokulu kızım.ayşem...

Seni çok sevi.....

mektup burada kalmıştı...

sayfanın her tarafı sarı sarı lekeler olmuş,belliki ağlayarak yazmıştı annesi.

.....

Ayşenin bildiği buydu..

Ya bilmedikleri?

annesi bu mektubu zar zor yazıp,pencereden geçen birine vermişti.

babası onu istanbuldaki bir yurda bıraktı.dönüşte trafik kazası geçirip öldü.

annesi...

sanki ölüme terketti kendini..ötanazi olmak isteyen hasta gibi.

üç gün hiçbirşey yemedi içmedi.evde de birşey yoktu..

komşuları kapıyı kırıp içeri girdiklerinde;elleri dua halinden yeni inmiş gibi tekerlekli sandalyenin kollarına

inivermiş.yönü kapı istikametinde...hala bir umut geri geleceklermiş

gibi bekler vaziyetde ölü bulundu....

Ayşe titredi bir an...gözyaşları üzerini ıslatmıştı.birden farketti ağladığını..

-anneciğim.dedi..

elindeki gülleri ilerdeki çöp sepetine attı.saatine baktı...

-geç olmuş. dedi...mektubu koynuna koydu...sağa sola baktı.

-kimseler yok...dedi ve uzaklaştı oradan...

aradan birkaç gün geçti.tolga dan bir ses çıkmadı.ne telefonlara cevap veriyor,ne

de şiir sitesine giriyordu.sır oldu gitti.Ayşe zaten ümitli değildi.daha da arayıp sormadı.

.....

devamı gece onikiden sonra...

Başka bahara...4

6 ay sonra....

özel bir hastane.koridorlarda kalbalık doktorlar...

saat 9:00...

çok saygın olduğu diğer doktorların hareketlerinden belli olan bir doktor...

önde ilerlerken,diğerleri el pençe divan misali ağzına bakıyolar.her kelimesini yutacaklarmış gibi.herkes pür dikkat....

bir özel odaya giriyor.diğerleri etrafında halka oldu bile...

başında ve ayağında sarıklar olan bir genç...

diz kapaklarına kadar sarılmış...yüzü yara bere içinde.bellik çok olmuş hastanedeki günleri...

-tolga....nasılsın yavrum?!

-Nasıl olabilirim doktor bey...birbuçuk aydır burdayım.

kafayı yiyeceğim...yeter artık çıkarın beni..cıldıracağım.

hem ne zaman yürüyeceğim ben...?

-Sakin ol yavrum...merak etme yarın taburcu edeceğiz seni...

hastane ortamı sıktı seni biliyorum.eve gidersen kendine gelirsin...

-Babam nerde?

-az önce burdaydı.sen uyuyordun uyandırmadı..biz görüştüğ kendisiyle.

yanındaki bir doktora tıp dilinde birşeyler sordu.o da cevap vermeye çalıştı.

son test sonuçları bunlarmı?

-evet hocam

-başının yaraları nasıl durumda..bugün çıkarın.yeter artık.

-tamam hocam...

-hocam,lütfen biraz dışarı çıkmak istiyorum...

-tamam tolğacığım...

-hemşire hanım!

-buyrun hocam.

-hastamızı arabasına bindirsinler,sen de rafakat et..gezsin, hava alsın bahçede

-tamam hocam...

doktor dışarı çıktı.peşinden asistanlar,doktorlar,uzmanlar takip etti.

biraz uzaklaşınca etrafındakilere.

-tolğanın dosyasın getirin bana...son kez inceliyeceğim.

babasıda çıkmasını istiyor artık.

doktorlardan biri.

-yürüyecekmi hocam..!?

-doktor selim uyar...doktor selim uyar...lütfen acilen amaliyathaneye geliniz..

diye bir anons geldi hastane mikrofonundan...

-beni çağırıyorlar...siz işinize bakın,viziti tamamlayın dedi.

hocam diye hitap edilen doktor...

tolğanın durumunu tam bilmeyen bir asistan sekreterden bilgi alıyor.

ne zaman kaza yaptı...nasıl olmuş?

-bağdat caddesinde süratli araba kullanırken direksiyon hakimiyetini kaybedip-

direğe bindirmiş efendim.yanında bir kadın varmış.sevgilisimiymiş ne.

onun burnu bile kanamadı diyorlar.hastaneye bir kez geldi.tolğanın durumunu öğrenince uğramaz oldu. babası çok

zenginmi hastanın.tüm doktorlar seferber

6 aydır...valla hocam iyi toparladılar çocuğu...

.....

hemşire tolğayı dışarı çıkarmıştı..

-çıkarsınlar şu sargılarımı...yürümeyi özledim.babam nerde ya.

telefona sarıldı.aradı bir numarayı

-baba...babacığım.nerdesin.çıkart beni.bunaldım artık.yürümek istiyorum.

-tamam yavrum.doktora söyledim.çıkacaklar artık.yarın evdesin inşaallah.

geçti yavrum.tamam.ben az önce ordaydım.acil çıkmam gerekiyordu.öğlene

geleceğim çocuğum.....vs.dedi.

tolga biraz rahatlamıştı.

bir ağaç altına geldiler...havadan sudan konuşarak gönlünü almaya çalışı-

yordu hemşire..inşaalah yarın sargılarınız çıkar yürüyerek çıkarsınız burdan...

bizi de unutmazsın değilmi tolga bey...

-unuturmuyum aysu hanım.bana çok emeğin geçti.hakkını ödeyemem .dedi.

birden gözleri bir arabaya takıldı.dikkatli dikkatli baktı...baktı..

-bu araba..!?

-doktor filiz hanımın dedi hemşire..
-bana yabancı gelmedi nedense.
biraz daha yaklaştı arabaya...
-evet o...o araba eminim dedi.
-hangi araba.?
-ayşe nin arabası.
-ayşe..!?
-bir hastanede sekreter olduğunu biliyorum sadece.sarışın.mavi gözlü.gerdanında hafif bir ben var..
-hemşire gözlerini kıstı...sonra açtı...hatırlamış gibi;
-haaa,ayşe fırat ablamı mı diyorsun.sen nerden tanıyorsun onu?
-soyadını tam bilmiyorum.bir şekilde tanıştık...şairdi kendisi.
-eveet.tamam şimdi inandım.ayşe ablamdan bahsediyorsun sen.çok güzel şiir yazar kendisi.....şiir sitesinden değilmi.
-evet işte ordan.ordan tanışmıştık zaten..
-ama araba onun değilki?
-hem sekreter değil ayol.doktordur kendisi.çok aranan doktorlardan hemde.eli çok iyidir.girdiği tüm amaliyatlardan başarıyla çıkmıştır.
-doktormu...!?!doktor..diye mırıldandı. peki bu araba.
-arabayı birkaç kez ödünç almıştı ayşe ablam.arabası yok.
-ablam dedin.?
-manevi ablam yani...çocuk yuvasında birlikte büyüdük.beni hep kolladı.
bu duruma gelmem onun sayesinde.ekmek yiyorsam onun sayesinde dir.
benim hem annem hem babam oldu canım ablam.bu hastaneye de o aldırıldı.
amarikadan istiyolardı kaç yıldır.çok ünlü bir hastaneden.peşini bırakmadılar
dün akşamda evindeydim...ha dur işte hastaneden çıkmış gidiyor.
az beklermisin
-ayşe abla..ayşe ablaaa...
koşa koşa gitti.sarıldılar birbirleriyle.konuştular 10 dakika kadar.
tekrar tekrar sarılıp öpüşüyolardı..sonunda ayrıldılar.
hemşire geri geldi.gözleri nemlenmişti.ağlamıştı sanki.
tolganın gözleri donmuştu.sanki dili tutulmuştu.hemşireye bakmadı bile.
-ayşe...ayşe yürüyor...!?!
-evet,yürüyor...ne demek istedin yani..
-sakat,yani bedensel engelli değilmiydi.?
-yok ne engellisi.turp gibi.sen başkasıylamı karıştırıyosun.
-yoo.gözlerimin gördüğü oydu.ayşeydi...ben sakat biliyordum...!
-değil.olmadı da hiç.vedalaştık.bu kadar erken gideceğini beklemiyordum..içim ezildi.annemi kaybetmiş gibi üzüldüm.
yolcu etmemi istemedi..ne zaman gelir..ablacığım...
-nere gitti.?
-amerikaya gitmeye karar vermiş sonunda.pes ettim dedi.
gidip biraz kendimi geliştireyim diyor.sıkılmış buralardan zaten..uçacağı öğleden sonra kalkıyormuş.
tolga ölseydim daha iyi diyordu içinden...demek gidiyorsun...
hem de yürüyorsun...nerde hata yaptım ben dedi içinden...
-evlendi mi...bir sevdiği varmıydı.?
-yok evlenmedi...sevdiği de yok..o öyle şeyleri sevmedi hiç.
hep uzak durdu nedense...dün esrarengiz konuştu..bir hikaye anlattı.
-nasıl bir hikaye.?
-bir güvercin varmış.çok güzelmiş.her gün gönül penceresinden dışarıyı seyredermiş.bir güvercin konmuş günün birinde...
git gel arkadaş olmuşlar...yine bir gün dışardaki güvercin içerdekine demişki,
hadi gel...çık dışarı.gidelim buralardan.
uzak diyarlara uçalım.yuvamızı kuralım demiş...içerdeki güvercin;

-çok isterim..ama ben uçamıyorum ki demiş.dışardaki güvercin şok olmuş...
birşey diyememiş.içerdeki,
-hadi bana bir gül al da gel nolur demiş...
-tama demiş dışardaki.uçup gitmiş...bir daha da görünmemiş.
içerdeki anlamış kaçıp gitmek istediğini...dışardakine bir fırsat vermiş kaçması için.
kaçmışta.yoksa gül bahane.eğer geri dönseymiş gülle...açacakmış gönül penceresini ardına kadar...uçacakmış onunla...istediği yere...
ama gelmemiş.aramış.haber salmış...yine gelmemiş.uçmasını bilmiyorum diye yalan söylemiş.bakalım ne yapacak,sevgisinde samimi mi diye denemek istemiş...
bunu söylerken ağladı ayşe ablam....ben pek anlamadım ama...

tolga kafasını ellerinin arasına almış hüngür hüngür ağlıyordu.

hemşire göremiyordu..

-noldu tolga bey...rahatsızlandınız mı...?!
ses çıkmıyordu.hıçkırıklarından başka...

.....

doktor camdan tolgayı izlerken içeri vizit gezen doktorlardan biri geldi.

uzman olduğu belli oluyordu.

-hocam,tolganın sargılarını açalım mı...?

-hangi sargılarını?

-kafasındakileri?

-açın...

peki ayağını?..sahi bu gün yürüye bilecek mi hocam açınca sargıyı..?

-sargının altında bişey yokki.laçsan ki ne

-nasıl yok hocam...?

-o formalite sargı.babası öyle istedi.

-anlamadım hocam kusura bakmayın..?

-babası bizim söylememizi istemedi. evde uygun dille anlatacağım ben dedi.

-neyi hocam...

-tolga ömür boyu yürüyemez...!yaşaması bile mucize...omiriliği zedelenmiş.

çaresi yok.ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkum...!

...ayşe 3 gibi uçağa bindi...gözlerinden yaşlar süzülüyordu...

kimse bilemedi...göremedi ağladığını...

uçak birdaha dönmedi geriye....

.....SON...

nebi kılıçkaya

12 09 2009

pazar ...04 50..

sivas.

dostlarım kusura bakmayın..bu işlerde acemiyim.bilgisayarda aklıma ne geldiyse birebir yazdım.bu yüzden de kopukluklar oldu.yazım hataları oldu...nolur affedin...

yoksa öykü yazmak ne haddime...kendimi geliştirmeye çalışıyorum...

muhabbetle...

D U A...

sabah namazı sonrası...
beyaz sarıklı adam.caminin bir kutu köşesinde zikre dalmış...
kimsecikler yok.abit biri olduğu halinden belli.
bembeyaz sakalları ona bir heybet katıyordu...
dikkatle bakanın içi ürperiyor.
bazan aşka gelip silkiniyor,gözleri buğulanıyor...
camide çit yok.cemaat namzadan sonra çıkmış.esrarengiz beyaz sarıklı adam a
kalmış cami...
birden irkiliyor,çünkü cami kapısı öyle bir hızla açılıyordu;
telaşlı,heyecanlı,üstü başı yırtık,eski olduğu her halinden belli-
olan bir adam giriyor içeri süratle...
sağa sola bakıyor kimse yok.beyaz sarıklı kuytuda olduğu için göremiyor.
cami içinin kenarına denk gelen bir kolon un dibine dizleri üzerine çöküyor.
başını kolona eğik vaziyetde yaslıyor.gözleri yerde.elleri göğsüne yapışmış.
Allahım...
Ben çok günahkarım.sevabım iyiliğim yok rabbim.
senden birşey istemeye hakkım yok.ellerimi açamam sana.
sana kulluk yapamadım.ama suyuna ekmeğine muhtacım.
havana muhtacım rabbim.
nere gittiysen senin rahmetinle karşılaştım.
ben layık değilim dedim havanı solumayım dedim yapamadım.
suyunu içmeyim dedim yapamadım.
mekanından gideyim dedim gidemedim.
dünyayı terketsem diğer alemin kuşattı beni.
alemini terketsem yine senin sahip olduğun yerdeyim.
nere gitsem gidemem.mekanını terkedemem.
kulluğundan kaçamam.biliyorum.
ama kulluk yapamıyorum san.kimseye faydam olmadı.
senin rızanı kazanacak amelim yok.senden istemeye yüzüm yok.
Rabbim..beni affet...
affetmezsen beni burda şu anda taş eyle.
taş eyleki...
benin bu halimi görüp te ibret alsınlar ve senin yolundan gitsinler.
doğru yolu bulamayanlar doğru yola girsin.
vicdansızlar a merhamet gelsin.
dünya sevdalıları dünyadan soğusun.
da bende sana bir iyilik yapmış olayım bu sayede..
belki senin rızana sebep olur bu halimde...umarımki...
böyle rabbine yakarırkende,
elinden oyuncağı alınmış,
annesini kaybetmiş,
etinden et koparılan
çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordu...
Beyaz sarıklı adam merak etti bu kim diye.
yerinden kalktığını görecektir şekilde ona yürüdü.
bu adam ...dedi.mahallenin adını deli koyduğu adam.
dua eden adam dualarına ve ağlamalarına devam ederken
omzuna bir el dokunduğunu hissetti.
birden irkildi.kimse yok zannediyordu.korktu bir an.
gözlerini kıstı kim bu der gibi.
sonra açtı faltaşı gibi.omzuna dokunan yeşil sarıklı bir beyaz sakallı adam.
kalk gidelim dedi.
nereye dedi dua eden.
ona dedi.
kalktı.yeşil sarıklı geriye dönünce beyaz sarıklıyla
göz göze geldi.
beyaz sarıklı donmuştu.yeşil sarıklı gülümsedi,sıyrıldı ve çıkıp gittiler
dua eden adamlar.

beyaz sarıklı bir anlam veremedi.
o gece bir rüya gördü beyaz sarıklı adam.
bir topluluğun arasında ilerliyor.o ilerledikçe topluluk
yarılıp ona yol açıyor hürmetle.
ilerliyor ilerliyor.sonra bir orta yere geliyor.
ortada bir masa var.yeşil sarıklı o adam o işte.camide gördüğü adam.

yanındakinide tanıyor.dua eden adam bu diyor içinden.
diğer dört kişiyi tanımıyor.hep birlikte sohbet ediyolar.
meyveler yiyolar.gülüşüyolar.
beyaz sarıklı adam topluluktakilere soruyor;
bu yeşil sarıklı kim.?
-sevgili peygamberimiz.
-yanındakiler?
dört halife.
-bu dua eden ne yapıyor yanlarında?
-Allah a öyle halis dua ettiki...
Allah onun elini boş vevirmedi.
peygamberimize arkadaş eyledi onu.
dua ederken kalp gözüyle,öyle yakaracaksın,
öyle isteyeceksinki..böyle yüksek mertebelere kavuşacaksın işte
dediler...
beyaz sarıklı birden uyandı.
sevgili peygamberimizi görmüştü.hem hayatta hem rüyasında.
süphanallah...
Rabbim sana şükürler olsun dedi.bu ne büyük bir nimet.
dua eden adamı birdaha gören olmadı o günden sonra...
Nebi KILIÇKAYA
21/09/2009...21:55
Sivas.
NOT.dostlarım.bu yazımda hatalarım olmuş tur mutlaka.
Allahın gazabına sebep olacak sözlerden yine Allaha sığınırım.
benimki sadece bir yazı.dini akıl vermek değil kimseye.
sevgili peygamberimizi incitercek bir sözüm olduysa af diler
yine Allaha sığınırım...

Affet anne...

Nermin hanımın gözleri pencerede hala.
sofra kurulmuş, belliki önceden kurulmuş. yemekler baya soğumuş çünkü.
Bir daha telefona sarıldı. numaraları çevirdi.

-Aysel; kızım neredesin canım. seni bekliyorum yavrum.
çok geç oldu, ne zaman geleceksin kızım.? diye üzgün bir ses
tonuyla konuştu kızıyla. kızı oralı olmaz bir eda ile çıkışıyordu annesine.
-ya... beni niye bekliyorsun. ben çocuk değilim artık. her akşam böylesin.
bıktım senden. bırak artık yakamı...

Nermin hanımın gözleri doldu. sözlerini bitirmeden aysel telefonu kapadı
annesinin yüzüne...

Nermin hanım 50 yaşında dul bir bayandı. eşi öleli 10 yıl olmuştu.
kızıyla eşi birbirlerini çok seviyorlardı. öyle tutku vardığı aralarında;
yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. annelerini safdışı bırakmışlar,
aşırı derecede bağılıydılar birbirlerine. varsa yoksa kızı ve babasıydı.
ayten, 10 yaşındayken babası trafik kazasında ölünce, bunalıma girmiş,
annesinden nefret eder duruma gelmişti. bir ara psikiyatrik tedavi de görmüştü.
Babası sağken sesini çıkarmıyordu annesi. tek onlar mutlu olsunlarda beni
sevmesinler diyor. kızına kol kanat gerdi, yemedi yedirdi. içmedi içirdi
ve şimdi tıp tahsilinin yarısında ayten.. ilerde doktor olacaktı. ama annesine
asi olması annesini öyle üzüyordu ki... her gece böyle bekler, ağlar dururdu.
Gece geç vakitte eve gelince, ayten annesine boşalttı içindeki nefreti.

-Anne seni istemiyorum hayatımda. özgür olmak istiyorum. bırak yakamı.
hayatımdan çık artık... gibi kırıcı sözlerle annesine hakaret edince,
annesini dayanmadı, özel eşyalarını aldığı gibi süratle çıktı evden.
başka şehirde kardeşi fatma hanım vardı. o gece bir komşuda kalıp, ertesi gün
kardeşine gitmek için terminale gitti.....

Aradan bir ay geçti. ayten memnundu hayatından. özgürdü artık.
bir telefon geldi ayten e. arayan teyzesiydi.

-eyten, kızım annen çok hasta buraya gelebilir misin yavrum. annen seni istiyor.
Ayten;

-nesi var ?

-söyleyemem kızım. buraya gelmen gerekiyor.
ayten ertesi gün istemeyerek te olsa bursaya hareket etti.
eve geldiğinde bir kalabalık gördü evde.
merakla girdi içeri.

yatakta yatıyordu annesi. ama gözleri kapalıydı. uyuyor sandı. ama kalabalık
ta neyin nesini dedi. akrabalarından bazıları da vardı.
annesine doğru giderken engel oldular.

-kızım dur gitme... oyur şuraya dediler.

Ayten şaşırıldı

-ne oldu ki... anneme ne oldu!?

-sakin ol kızım... annen kriz geçirdi. doktorlar elinden geleni yaptılar
ama malesef... ayten ağlamaya başladı. belkide ilk kez annesini sevdiğini
hissetti. içinden bir şeyler koptu sanki... annesine yaptıkları gözlerinden geçti
bir bir.. -anne... diyebilirdi. yanına yaklaştırmadılar.
hatta dışarı çıkardılar. başka evde misafir ettiler.
cenazeyi kaldırdıktan sonra ayteni alıp nevşehire döndüler.

Ayten

-neden nevşehire götürmediniz cenazeyi. memleketimizde olmasını istiyordum.

-annenin vasiyeti kızım. seni rahatsız etmek istemedi.

ayağına engel olurum belki. görmesin kabrimide. rahat etsin yavrum' dedi...

Ayten öyle yıkıldı ki... sanki ateş doldu içine...

-Ben ne zalim bir kızım. ben ne yaptım. dedi içinden. göz yaşları inci gibi
süzüldü yanaklarından.

aradan üç ay geçmesine rağmen ayten hala ağlıyordu. tüm zevkleri
hevesleri, eğlenceleri boğmaya başladı onu. hepsini unuttu.

arkadaşlarından uzak durmaya başladı. ev başına yıkılıyordu sanki.
her köşede annesini hayalliyordu. yemekten içmekten kesildi.

-anne...ben seni bu kadar sevdiğimi nasıl farkedemedim!sana zulmetmişim affetsende artık çok geç...sen ne iyiymişsin.yemediğim o güzel yemeklerin, burnumda tütüyor.böyle düşüncelerle hep ağlardı ayten her akşam...sessizce. neyse ki okul tatildeydi.yoksa sınıfta kalması içten bile değildi.

.....
kapı çaldı.

-kim o?

-posta..

kapıyı açtı.

-mektubun var hanımefendi.

ayten şaşırıldı.

aldı mektubu.postacıyı savdıktan sonra tam bakacaktı kimden diye

fırlattı odanın bir köşesine.

birkaç saat sonra aklına geldi mektup.attığı yere gitti aldı..

-ne...!?nermin soylu mu...?

-anne...annemden mi.!

saçma.biri şaka yapıyor galiba dedi.

-öncedenmi atmış acaba dedi.

açtı.

kızım,canım aytenim...

nasılsın yavrum.bensiz çok mutlusundur eminim.

kendine iyi bak güzel kızım.gece üzerini açık bırakma.hep açık bırakırdın.

ben örterdim...yemeklerimi aksatma kuzum.derslerine iyi çalış yine.

gerçi sen iyisini bilirsin.bana ihtiyacın yok,bilirim.anne yüreği işte..

yinede gözüm arkada kalıyor yavrum.

şimdi rahatsin değilmi ?ayakbağı oluyordum san.özgürlük nasıl.hayatından

memnunsun değilmi aytenim....

ayten hüngür hüngür ağlamaya başladı...

-anneeeee...anneeem.gel anneeee...affet beni anneeee...

çıldırılmış gibiydi ayten.yakasını bağrını parçalamaya başladı...

-gel...sarıl bana anne.diye mırıldandı deli gibi...gözleri kan çanağı gibi

olmuştu ağlamaktan.

-gel nolur...özledim seni anne.kıymetini bilemedim.değerini anlayamadım.

keşke sen değilde ben ölseydimde bu acıyı yaşamasaydım....

birkaç gün sonra...

ayten evdeyken bir telefon çaldı.

-kızım nasılsın?

arayan teyzesiydi.sesini çıkarmadı ayten.

annesine yaptıklarını teyzeside biliyordu.suçluluk duygusuyla konuşmadı.

-sahi, dedi.neden eşimiz dostumuz aramaz oldu beni.hepten küstüler bana sanki.

kimse yanıma gelmiyor dedi içinden.

-ayten...ayten.konuşsana kızım.

-teyzeciğim iyiyim.konuşamayacağım kusura bakma.yarın ararım seni.dedi.

mektubu tekrar eline aldı.tarhine baktı.

-bunun tarihi yeni.el yazısı annemin...nasıl olur.?

teyzesine hemen telefon açtı.

-teyze,senin mektuptan haberin varmıydı.annem göndermiş bana.

tarihi yeni.anlamadım ben.

-ölmeden önce yazmıştı.sana göndermemizi söyledi.ölünce tabi...

-anlıyorum teyze.

-özledinmi yoksa.

-özlemekmi..!?

telefonda teyzesine ağlamaya başladı.

-kıymetini bilememişim....keşke...

-keşke...

-ölmeseydi de sarsaydım bağrıma ..nasıl alışmışım ona.şimdi anlıyorum.

-gerçektenmi.şimdi gelse yine kovarsın kızım.dedi teyzesi.

-kovmakmı.Allahım onu geri getirse.ayaklarına kapanır.ebedi yüzümü

yerden kaldırmam.hep sürünürüm ardında.kokusu yeter bana.onun yüzüne

bakmasamda,varlığı yeter.ölesiye dövsede elimi kaldırmam ona...

-anladım kızım.kendini yıpratma artık nolur.giden gitti.

-gitmesi benim yüzümden...ben üzdüm.kovdum onu.canım annem.

.....

birkaç gün sonra.

parkta oturuyordu.ilere bir kadın gördü.kendisine bakıyordu.

-bu...bu..anneme nasılda benziyor dedi..yoksa...?

karşıya koştu.oraya varmadan kayboldu gizemli kadın.
şaşırdı.nereye gitt,i dedi.yok canım.hayal görüyorum ben.
ölen nasıl gelir.deliriyormuyum ne...
eve gitti.kafası allak bullak olmuştu.
telefon çaldı.
-alo...
-ayten?
-evet benim.
-pişmanmısın kızım.
-neye?
-anneni üzüp kovduğuna...
-elbette.sen....
-geri gelmesini istermisin...
-bu ses....anne..annemin sesi...olamaz.sen annemmisin yoksa..?
-kızım anneni görmek istiyorsan şehir mezarlığının girişine gel..
-ne....mezarlıkımı..sen kimsin?
telefon kapandı birden.
aceleyle mezarlığa koştu ayten.giderkende düşünceler aklını kemiriyordu.
-annemin sesi bu.ama mezarlıkta ne işim var.onun mezarı bursa da değilmiydi.
öldüyse konuşan kim.vs. böylece geldi denilen yere...
limseyi göremedi.bir ağacın altından bir ses geldi.
-ayten..?
döndü birden.yüzü kapalı.gözlüklü.tanınmaz halde bir kadın gördü.
oturmuştu ağacın altına.
-sen kimsin?
-gel ayten...
şaşkınlıkla gitti yanına.
-anneni seviyormusun yavrum.
-elbette.
-gelse eskisi gibi davranırsın işte.
-hiçte bile!...sen kimsin ya.elini kadının peçesine uzattı.
kadın engel oldu.
-dur.acele etme.sakin ol...dursaydı annen.bu kadar sevdiğini anlayamayacaktın.
ne yaparsa yapsın sen huyundan vazgeçmeyecektin.annen ne yaptıysa nafile.
yapacak bir şeyi yoktu malesef.affet kızım...
-ne..?elini birden anice peçeye uzatıp açtı...
-anneeee!sarılıp sarılmamakla terddüt etti.evet karşısındaki annesiydi
gözlerine inanamadı.
-nasıl olur..!!!
-kızım;mecbur kaldım bu işe girdim.ölünce anlaşılırmış ya kıymeti sevdiklerinin.
babanı nasıl unutamadın.belki beni seviyorsan öldüğümü görünce anlarsın dedim.
teyzenle bu işi kalkıştık aytenim...
ayten dondu...neden geç kaldım dedi birden
-canım annneeeem...diye öyle bir sarıldıkı. susuzluktan günlerce yüreği
yanmış,birden su bulmuş çöl yolcusu gibi öyle sevindi,öyle ağladı,öyle sarıldı ki
annesine...doyamadı...içti..içti..içti.anne sevgisini.
-kızım...aytenim.bitanem...hadi gidelim babanın mezarına...
ayten konuşamıyordu....başı annesinin omuzunda yürüdüler babasının mezarına doğru...
Nebi KILIÇKAYA
27/09/2009...pazar...
23 :00...sivas...
dostlarım.imla kurallarına uymadım.kusura bakmayın.beni bu şekilde yormayın.
biliyorum.hatalı olduğumu.bu konuda zayıfım.
siz sadece içeriğini okuyun. öylesine yazdım işte...içimden geldi...

Musa' nın arkadaşı...

Elinde kırık dökük boya sandığıyla mahsun mahsun dolandı okul çıkışında...
ama bir ayakkabı dahi boyayamamıştı..
Vakit akşam olmak üzer...
ağlayacak nerdeyse..
her okul çıkışında çantasını eve bırakır doğru boya sandığını kapar,sokağa
ekmek parası kazanmaya çalışırdı mustafa...
bir annesi ortaokula giden bir ablası vardı.fakirlerdi.babası daha bebekken ölmüş,
bütün yük annesine düşmüştü...
anneside evlere temizliğe falan gider,ne bulsa yapardı.
Mustafa içine kapanık olduğu için,müşteri gelecek yerlere diğer
boyacılar onu yaklaştırmıyordu.sessiz çocuktur mustafa.babasız büyümüştü.
ezikliği vardı elbet babasızlığın.sahipsizliğin.daha dokuz yaşındaydı.
-annem ekmek parası bekliyor.siftah bile edemedim...napacağım şimdi.
kendiside işe gitmediyse..? diye geçirdi içinden.güneştede bunalmıştı.
aç ve susuzdu.sağına soluna baktı.bulunduğu yer bir cami kenarıydı.
gölge olan bir yere çöktü.ağlayacaktı.
-evladım...heeeeey küçük...sen evet sen.
sesin geldiği yere baktı.bir eski elbiseli ihtiyardı.
-buyur dede..!
-gelirmisin yavrum. mustafa gitti yanına.
-al şu parayıda ilerde bakkal var.bir su alıp gelirmisin yavrum.çok susadım.
-alırııım.dedi mustafa.ürkek bir sesle.
-ha birde ekmek al varsa...
mustafa az sonra istenenleri alıp geldi.
-sağol evladım.ben getirmesin sandımdı yahu.aferin dürüst çocukmuşsun.
mustafa güldü.artan parayı dedeye uzattı.
-istemem...senin olsun.okul harçlığı edersin.gel birlikte yiyelim.
acıktım valla.suyuda bölüşelim.derken bir taraftanda mustafanın başını
okşuyordu.mustafa bir tuhaf oldu.ilk kez bir erkek eli başına değiyordu.
ağlayacaktı.gözleri doldu.dede araya girdi.
-bu ne ?sen boyacılıkmı yapıyorsun.okula gidiyorsun değilmi.bak kızarım yoksa!
diyerek mahsun olan mustafanın kafasını başka şeye yönlerdirdi.
-yoo...okuyorum.okul çıkışı boyacılık yapıyorum.eve ekmek parası götüreceğim.
-bu sandıklamı..!
-yahu kırık dökük bu.kim boyatır bu halinle.boya varmı bari içinde.diye espiri
yaptı.onu biraz güldürmek istedi.
-param yok.bunuda annem bahçedeki tahtalardan yaptıydı....
ikiside gülümsediler.
-bir siyah bir kahverengi boyam var dede..
-ooo ne çokmuş yahu.bugün ne kazandın bakayım.
-hiiiç...derken ağlayacak gibi oldu mustafa.
-baban yokmu?
-yok...ölmüş.
-sen görmedinmi?
-görme...sözünü bitirmeden ağlamaya başladı mustafa...
belki bu yaşına kadar biriktirdiği fırtınaları boşaltıyordu sanki.ağlamasına
yürekler dayanmazdı...dede onu kucağına alıp bağrına bastı...bir baba
şefkatiyle öptü,kokladı,başını okşadı...mustafa sanki fırtına ortasında bir limana
sığınmış gibi sokuldu sokuldu,ağladı ağladı...
-mustafa...Allah senden razı...sen de ondan razı ol.her işinde
bir hikmet ara.isyan etme.o öyle dilemiş.daha küçüksün.
Allah nelere kadirdir.bu günleri ilerde hatırlayıp güleceksin belkide.
okuyacak büyük adam olacaksın.hep iyi insan ol.iyilik yap.Allah yanındadır yavrum.
bak senle bir anlaşma yapalım.
-ne anlaşması dede..?
sen her gün üç iyilik yapacaksın...her gün ama.hiç aksatmayacaksın.
iki de olmasın.hiç hiç olmasın...üç iyilik.
-eee ? sonra.

sonrada akşama doğru buraya geleceksin.şu caminin şu duvarındaki yarık var ya
-evet gördüm.
-ha işte oraya elini sokacaksın.ordaki parayı alıp gideceksin..
-ne parası..?kimin parası o? ne yapacağım o parayı. diye soruları
sıralarken ,dede araya girdi.
-dur da dinle yahu...bu iyiliklerinin karşılığı.o günün ihtiyacına göre
artıp eksilebilir.ne kadar ihtiyacın varsa o kadar para olacak orda.
alıp gideceksin.annene vereceksin.boyadan kazanmış gibi.
sandığı elinden bırakma ama...iyiliği kesersen...parada yok sana.
ha üç gün üst üste iyilik yapmazsan,vay yandın işte
-niye dede..!?
-para göremezsin...avcunu yalarsın o zaman.....
ikiside güldü.
-bak, aramızda sır olarak kalacak.hiç kimseye söylemeyeceksin.boyacıktan_
kazandığını söyleyeceksin.tamammı..?
-tamam dede...peki kaç gün sürecek bu.
-istersen bir ömür boyu..
-bir ömür boyumu.?nasıl istersem..?
-demin demedimmi yavrum.iyilik yaptığın süre ce..
-anladımım.
-ama okuyacaksın.çalışacaksın.Allahını bileceksin..vatanına milletine
hayırlı biri olacaksın....
-tamam dede.
-söz mü.?
-söz..
hadi al sandığını.bu parayıda koy cebine.başın sıkışınca ben seni bulurum..
--aaa.dede bu sandık benim değilki..
gözlerine inanamadı mustafa. öyle güzel boya sandığı vardığı önünde.
bu bu benim sandığım değilki...nerde benimki..?!
-o gitti...artık sandığın bu..
-nere gitti dede...!etrafına baktı sandığı göremedi..
-soru sorma.dediklerimi unutma...sırrımızı kimseye söyleme. para mara
göremezsin sonra...başın sıkışınca ben gelirim yanına..
-tamam dede...söz..
öyle mutluydu ki mustafa...dünya omuzlarından gitmişti sanki.
-dede...sen kimsin....adın ne...?
benmi..? musa nın arkadaşı..
-hangi musa nın...?
-benim yol arkadaşım musa nın...!
-sen kimsin...?
-ilerde öğreneceksin...gizli bir dost de bana..adını aldığının yolundan git..
hadi;akşam oluyor evlat...okşadı öptü onu.
-sakın arkana bakma...hadi bakalım...
mustafa yürümeye başladı..
dede gözden kaybolmuştu çoktaaan....
Nebi KILIÇKAYA
30/09/2009
22:03...sivas...

Lan Ayten..!

Lan ayten...

ulan, seksen milyon insan içinde

benim gözlerimi mi buldun lan?

göründünde iyimi oldu

nolacak şimdi..!?

Lan yüreğimi oktay usta kebabına çevirdin,

çiğeri,arnavut çiğeri tarifesi gibi pare pare ettin lan.

Ben ne diyim,ne yapayım sana...

sana...adamımı kalmadı yakacak.

şeytan diyor;yakala saçlarından,

dola ellerine,yapış dudaklarına kene gibi...

ya da;önüne yat birden,düşür yere

teni tenime deşsin,ateşim ateşine geçsin...

Diyorum ki sonra;düşünce kafası yere gelip te,

burnu kanarsa ne yaparım sonra?

yooo,senin bir damla kanına bin damla kanım feda olsun.

Ya da diyorumki;

sen köşeyi dönerken,

birden karşına çıkıp,

hiciik yapayım.

ve, o hızla çarpışalım da,

dokunsun bedenlerimiz diyorum.

....ama yapamıyorum işte.

üzülürsün belki....

sonra da düşündüm;

yahu,kanun var adalet var.

Asayiş berkemal var!

dedim,

gittim karakola.

komserim;

çaldılar,

hırsız vaaar...!

oturtular bir sandalye ye,

başladılar yazmaya.

bir ara sordu polis amca,

-neyin çalınmıştı çocuğum?

-kalbimi çaldılar...

-ne kalbi evladım,nasıl yani..!?

anlattım...daha bitmeden ,

pata küte girdiler bana.

lan sen bizimle dalgamı geçiyorsun.

bizi oyaladın boşyere.

..s..tir lan dediler kapıya savurdular...

vay anam vay başıma gelenler...

hep senin yüzünden lan ayten...

güç bela yürümeye başladım.

az gittim gitmedim,

daaa diii daaa diii...

itfaiye gidiyor.

arabanın önüne attım kendimi.

üzerim paramparça olduğu için durdular hemen.

yangın vaaaaar...!

daha sözümü bitirmeden,attılar arabaya beni.

az gittik uz gittik

dolandık bir süre.

itfaiye şefi akıl edip sordu;

nerde lan yangın,tarif etsene?

ben elimi göğsüme vurup vurup;

yanıyor abiiim yanıyor...!
nere yanıyor,nereeeee?
ben daha söylemeden anons geldi.
-lan, dangalaklar...geri dönün.
gerek kalmadı söndürmeye.
-anlamadım amirim.?
-lan söndürecek enkaz kalmadı lan.
koca bina kül olmuş.dönün geriiii.
-sen nere yanıyor dedin lan angut..!?
-abi yanıyor aha şuram...diye vuruyordumki göğsüme;
okkalı bir tükürük yedim suratıma,ve birde göğsüme.
al lan bu söndürür seni...el deliye hasret,biz akıllıya
dedi ve savurdu arabadan dışarı..
lan ayten,ben ne diyim sana...
seni göreceğime,yılan görseydim de soksaydı beni lan...
her tarafım yara bere içinde kaldı.
yürümeye takatım kalmadı.
derken bir ambulance sesi..!
ben gayri ihtiyari el kaldırıncaya durdu.
-senmiydin yaralı olan?
hııı hııı...
demeden daha attılar ambulance ye beni.
acil servise yetiştirdiler.
hemen odaya alıp,başladılar muayeneye...
sardılar sarmaladılar.
dediler,başka yerin ağrıyormu?
kalbimi gösterip;
vuruldu...vuruldu...!
daha sözüm bitmeden
aldılar amaliyathaneye...
narkoz bile vermeden başladı bir güzel hatun
kalbimin üzerini kesmeye.
-kalbinde bir kurşun yarası yok çocuğum...!?
başka yerin de olmasın?
yok,doktor hanım.vuruldu....vuruldu...
-allah allaah...
aradı bulamadı...
-peki kim vurdu.?
ayten vurdu!
-nerenden vurdu.?
-kalbimden...!
-nasıl vurdu?
-tam senin gibi bakarak vurdu.
-neyle vurdu.?
-gözleriyle vurdu...
doktor çaktı manzarayı...jeton köşeliymiş...geç düştü.!
elindeki iğneyi sapladı kalçama.
-öylemiiii. sen bakırköy e gideceksin. yanlış alarm.
dedi ve sedyeyi taşıyan adama
-atın bu eş....şegi dışarı...
attılar...gözümün yaşına bile bakmadan...
ulan ayten...ulan ayten.ben nedeyim sana lan.
lan bula bula bu garibin gözlerini mi buldun da yaktın beni.
sabaha kadar sızmışım parkta...
annemle babamı almış bir telaş.
hastaneyi aramışlar, polise haber vermişler...
tanıyan gören yok...(allahtan tarif edememiş annem beni)
eve vardım neyse.
sordular ,sordular...!?
sonunda dayanamadım.anlattım.
annemle babam akşam size geliyorlar kız ayten...
ha,okkalı bir çikolata yaptırdım...ye,ağzın tatlısın...
gül nerde diye sorarsan..?
yatak odanın camını aç görürsün.
pencerede elini uzat aşağı.
gül diğer elimde.al onu.

ha uzatmışken;
diğer elimde de iki yüzük var.
sakın hemen alayım deme.
onu san vereyim derken,
aşağı düşerim sonra.
tek elle duruyorum zaten..
istersen çek yukarı. nasıl olsa evet diyeceksin..
içeri gireyimde,detayları konuşuruz...!
lan;sakın hayır diyecek olma,
bırakırım lan aşağı kendimi...
hanı...!
Nebi KILIÇKAYA
09/10/2009
00:54 sivas.

Varyemez dede..

yokuş yukarı sürdüğü el arabasını nihayet düzlüğe çıkararak adam, durdu biraz. soluklandı. arabada bir iki poşet kalmıştı... akşam olmadan bunları da dağıtmam lazım dedi içinden ve sürmeye başladı el arabasını. sanki önceden biliyordu poşetleri bıraktığı evleri. fakir bir semt olduğu her halinden belli olan evlerin birine daha poşeti bıraktı. şu sonuncu poşeti de az ilerdeki virane bir evin bahçesine bırakmak için yanaştı. çamaşır asan kadına seslendi

-serap hanım...serap hanım..! alırmısın kızım şu poşeti. karşındakinin cevabını beklemeden uzaklaştı oradan.. az ilerde pencereye çıkmış iki kadın karşılıklı konuşuyordu.

-komşum hoş geldin. nerden geldiniz.?

-sağol komşum. hoş bulduk. köyden geldik. eşim iş buldu burda. mecburen taşındık.

-hayırlı olsun.. o ara ihtiyarı gördü kadın.

-bak bu varyemez dede. bir toptancıda çalışıyormuş. yaşı yetmiş oldu hala malda gözü. kimseye bir kuruş yedirmez. kimseye bir iyiliği dokunmaz. namaz bilmez niyaz bilmez. patronunun verdiği hayır mallarını mahalleye dağıtır. sanki kendi yardım yapar gibi böbürlenir utanmaz. eşi öleli yirmi yıl oldu hala çalışıyor.

-adam mezara mı gömeceksin parayı... huuu..! yaşından başından utan. hak divanına dur biraz. bir ayağın çukurda...! varyemez dede durdu başını kaldırdı,

-kadın gelirse oraya pencereden atarım seni.... gir içeri..!

-aaa üstüme iyilik sağlık. bunak herif. aksi şey. utanmada yok sende. bir kadına el kaldırmaya utanmıyor da.... tüü sakalina saçına senin.

dede kadının evine doğru gider gibi hareketlendi. kadın korkup içeri kaçtı. pencereyi kapadı. perdeyi çekti. dede kıs kıs güldü. yoluna devam etti.

dedenin adı mehmet di. kadının dediği gibi bilirdi herkes onu. patronunun yardım erzaklarını dağıtır her ay. kimseye bir iyiliği dokunmazdı. camide cemaatte gören olmamıştı. aksi ve sessiz biriydi. onunla konuşmak fermana mahsustu. her yaptığı iyiliği ya da yardımı patronu vasıtasıyla yapıyordu. şahsi bir iyiliği yoktu. her iyiliğini patronu istediği için yapıyordu...

eski püskü bahçeli evine girdi. baya da büyüktü bahçesi. birçok müteahhit müşteri olmuş, ama hiçbirinde vermemişti. çok değerli bir yerdeydi evi. ama o nedense kimseye vermez. çalışırdı bu yaşında...

sabah yine işyerine gitmek için çıktı evinden. yolda mahalle muhtarı önünü kesti.

-mehmet amca selamın aleyküm.

-aleyküm selam ali.

nasılsın iyimisin.?

-elhamdülillah iyiyim şükür. sen nasılsın evladım.

-iyiyim mehmet amca.. da..! senden bir ricamız var mahalleşi olarak.

-nedir evladım.?

-akşam müsaitsen mahalleli toplanıp sana misafir geleceğiz. kabul edersen tabi.?

-misafir ağırlama huyum yoktur ya gelin bakalım hadi.

-sağolasın mehmet dede.

karşılıklı selamlaşarak ayrıldılar birbirinden.

akşam mahalleli gerçekte büyük bir kalabalıkla varyemez dedenin evine geldiler. bir iki sohbetden sonra konuya geldi muhtar.

-mehmet dede, toplanmamızın sebebi... hayırlı bir iş için.

-ne o muhtar beni evlendirecekmisiniz yoksa..?!

hepsi birden gülüştü... bu neşe li ortamı fırsat bilen muhtar konuya girdi hemen.

-mahalleli olarak bir karara vardık mehmet dede. biliyorsun bir cami lazım buraya. en yakın cami 2 km uzakta. bu da baya zor oluyor mahalleliye. yaşlılarımız gidemiyor. arsa aradık bulamadık bu yakınlarda... seninki hariç (derken ürkek bir sesle dudak arasından söyledi). -ne arsası ne camisi. benim camiye verecek bir metre yerim yok.

işiniz bittiyse hadi güle güle dedi... bir sessizlik oldu. başka bir şey diyemediler. muhtar- değeri neyse vereceğiz mehmet amca.. daha sözünü bitirmeden lafa girdi varyemez dede,-

-yok diyorum size... ben kimseye arsa veremem. iki katı da verseniz vermem. hadi güle güle sizlere... misafirler hiç şaşırmaştı. bekliyoları böyle bir cevap. dargın bir vaziyette ayrıldılar evden....

varyemez dede birkaç gündür elinde kazma kürekle gidip gelir oldu. üzeri toz toprak içinde geliyordu birkaç akşamdır... yine o meraklı kadın çıktı balkona..

-hayrola varyemez... ne bu kazma kürek.. paranımı saklıyorsun. tuuuu, yazıklar olsun sana. seni ancak kabir temizler. git de mezarını kaz. çünkü kimse taşımayacak cenazeni.. gözünü toprak doyursun. bunak herif..!

dede birden durdu. başını kaldırmadı... kadın yine azar işiteceğini düşünüp pencereden

içeri kaştı.örttü perdevi...

varyemez dedenin gözleri doldu.sendeledi bir an.titredi.gözlerini kapadı.bir Allah çekti içinden.kimse duymasa da...yoluna devam etti...

bir hafta sonra onu tapu da, noterde ,avkat la gezer göründü.yine bir cinlik peşindedir dediler.kimbilir nereyi yuttu yine bunak ihtiyar dedi mahallenin bilmiş kadınları...

varyemez dede şehrin uzak bir yerinde kimsenin tanımadığı bir semtde bir cami önünde bir yası namazı vakti bekledi.cemaat dağılırken birini kestirdi gözüne...

-evladım bakarmısın.

-buyur dede.

-Allah kabul etsin yavrum.

-sağolasın dede, cümlemizinkini...

-senden bir istirhamım olacak çocuğum.bunu yaparsan sana çok para veririm.

-hayırdır dede.ne işi bu.

-gel benle.dedi ve bir taksiye binip şehir dışında ıssız bir yerde durdular.adam korktu.

-dede nere burası.kuşlar uçmaz kervan geçmez.cinler periler cirit atıyor.niye getirdin beni buraya..?

-gel evladım.korkma.az yürüyelim.taksiciye yöneldi.beklemesini işaret etti.

bir toprak yığınının önünde durdu.

-burasını gördünmü yavrum.

-evet.nedir burası.baktı sağına soluna.dede burası ne?hazine mi buldun yoksa..?

-öyle denilebilir .senden ricam burasını yarın gece yine yatsı namazından sonra gelip bu toprağın üzerini örtmendir.hiçbiryere bakma.kurcalama.ben yorulдум.

yaşlıyım malum.kuvvetim kalmadı.örtecek dermanım yok bu toprağı artık

-ne var içinde dede..!?

-korkma yahu...aramızda kalsın sevdiğim bir hayvanmım vardı.o öldü.onu koyacağım içine.

tahtayla duvar yapacağım.insanlarınkı gibi.çok seviyordum keratayı.benim yarın acil işim çıktı.buraya

gelemeyeceğim.şehir dışına gitmem gerekiyor.sen yarın gece gel burayı toprakla ört sadece.al sana hakkın olan para.dedi ve bir deste parayı uzattı yanındaki adama.adamın gözleri açıldı.bu hayli çok paraydı...

-tama dedem.bak şimdi oldu.sen merak etme.yarın gece yatsı namazı sonrası girer

kapatırım burayı...dedi.

-bak kapatmazsan ertesi gün gelir yakana yapışırım senin.elimden kurtulamazsın evlat..!

baya set konuşunca dede adam korktu..

-valla yaparım dede.sen merak etme.

-sözünde durma bak ben sana ne yapacağım evlat...!

-söz dedimya dedem..

tekrar taksiye binip evlerine döndüler...

.....
dede ertesi gün akşam namazına ilk kez camiye gitti.namazda görenler şaşırıldı.

korkularından birşeyde diyemediler.aksi adam.bir söz söylemeden bin söz le cevap verir diye ses çıkarmadılar.

camî çıkışı cemaate allah kabul etsin dedi ve hakkınızı helal edin komşular.ben şehir dışına gidiyorum.ne zaman geleceğim belli değil.dedi.

cemaat kırgındı.arsayı vermediği için.ama yinede helal olsun dediler.nezaketen...

varyemez dede eve gitti.traşını aldı.gusül abdesti aldı.sanki düğüne bayrama gidiyor gibi süslendi . hacıların ihram elbisesi gibi bir beyaz elbisie giydi...dışarı çıktı.eve,mahalleye baktı mahsun bir sükunetle...evine baktı..içini

çekti.kapıyı kilitlemeden yola koyuldu...

bir mahalle giti ki yine o kadını la karşılatı yolda...kadın korktu.dede birşey diyecek diye.

olduğu yere kaldı....

-hayırlı akşamlar komşum...kusura bakma seni üzdüm bilerek bilmeyerek.hakkını helal et.

-helal olsun dede...? nere gidiyorsun...kadın dedenin duruşundan baya ürperdi.sanki başka bir hale bürünmüştü dede...

-hani birkaç gündür kazdığım yer vardıya komşu;

kadının gözleri açıldı.

-evet,

-işte ordan altın çıktı...başka şehre gidiyorum.çok güzel bir konak aldım.saray mübarek.

birde havuzu varki sorma...kevser havuzu mübarek...hurilermi dersin...her çeşit envayi var orda...gülümseyerek söylüyordu bu sözlerini...bak elimde tapusu var..diye bir kağıt gösterdi kadına...

-bunak...yaşından utan.sakalın saçın ağardı..göbeğine inmiş sakalından utan be bunak..

dedi kadın.uzaklaştı oradan...

dede başını sağa sola salladı..o da uzaklaştı oradan..

önceki akşam geldiği yere vardı...toprağın kenarında namaza durdu...bir hayli namaz

kıldı.sonra ellerini açtı...dudakları yavaş yavaş kırırdıyor,.gözünden inciler dizilip avuçlarını dolduruyordu.avuçlarına dolan yaşalr sanki onu rahmet deryası sonsuz olan yaradanına yüzdürüp ulaştırıyordu...ne kadar sürdü allah bilir...

.....
para verdiği adam sözünü tuttu.dediği saatde geldi oraya.karanlıktı.birşey göremiyordu.korku...ürperdi.küreği buldu.alelacale soprağı çukura doldurdu...

küreği attı bir yere.

-tamam dede sözümü tuttum işte...edi ve aşağıda bekleyen taksiciye doğru koştu...

ayağına birşeyler sürtüyordu.ama durup bakmadı korkusundan. taksiye bindi.ayağına yapışmış bir kağıt gördü.aldı.bu bir mektuba benziyordu.araba giderken ister istemez okuyayım bari dedi içinden.zaman geçer hiç olmazsa...

-Rabbim...beni affet.eğer bu yaptığım da hatalıysam.ben sadece peygamberimizin hadisi şerifi ni yerine getirmek için böyle davrandım.nain demiş ya o yüce kulun:

sağ elinle verdiğini sol elin görmesin diye...bunu yerine getirmek için tüm gayretim allahım.sen diyorsun ya hani;dünyadakiler şöyle desinler,böyle desinler.metheylesinler

diye iyilik yapan,yardım eden,parasını malını harcayanın sevabını ancak dünyadakilerden alır.ahrete sadece yükü kalır diyorsun ya rabbim...ben bundan korktuğum için iyiliğimi hayrımı gizli yaptım.riya karışmasın istedim.halis bir iyilik sevap kazanmak için mücadele ettim Allahım.sen hayırlarımı kabul eyle...dünyadakiler beni kötü bilsin.ama sen biliyorsun nasıl olduğumu...bu yanımdaki kağıtta arsayı verdiğimin belgesi rabbim.sana sadece bedenimle geliyorum.ister narınla yak beni...ister nurunla nurlandır...sana tam teslim oluyorum Allahım...rahmetinle muamele eyle bana..amelimle değil...ve sana sonsuz şükürler olsun ki,bedenimi bile taşıtıp,kul hakkından korudun beni.şükür rabbim.şükür sana....

mektubu okuyan adam bir ürperdi..dur,dedi taksiciye..bir toprak attığı yere baktı bir mektuba...

-yok...olmaz...olamaz...süphanallah..süphanallah...

derinden bir Allah narası attı ki...şöför arabadan çıktı birkaç adım ileri kaçtı.sonra geri geldi...titrek bir sesle,

-noluyor abi..?!ödümü kopardın.aklını mı yitirdin ne..burası aklını aldı galiba...!?

içerdeki adam duymadı bile onu..içinden

-yok canım..adam diri diri girmediya içeri...çabuk uzaklaşalım burdan kaptan...

.....

mehmet dede kağıdı cebinden düşürmüştü.ya da Allah öyle diledi...

aslında dedenin patronum gönderdi dediği tüm erzaklar kendinin di.kendi kazancıyla alıp

fakir fukaraya yardım ediyordu.ama şu gönderdi bu gönderdi diye kendini gizliyordu.

her iyiliğine bir adres bir isim takıyordu.insanlara kötü görünüyordu mahsustan.ibadetlerime riya karışmasın.Allah ecrimi versin diye...namazlarını hep

evde kıldı.camiye gitmedi.sırf bu yüzden...evini arsasını cami yapılması için müftülüğe

bağışladı.ama yüklü bir paraya sattı diyeceksiniz diye şart koştı.

Allahdan son bir dilek diledi.Allah da kabul etti.kabrini kendi kazdı.içine girdi...

uyudu ebediyen...

Allah da bana böyle ölüm nasip eylesin...böyle ibadet yapmayı nasip etsin...

amin.....

ister istemez uzun oldu dostlar kusura bakmayın..bölemedim bu yazıyı...okuyandan da okumayandan da Allah razı olsun...

cemi cümlemizden...

aciz bir kul...Nebi KILIÇKAYA

08/10/2009...pazar..sivas...03:00

Zeytin çekirdekleri.

Yağmur sağanak halinde yağıyor...

caddelerde pek kimse gözükmüyor.birkaç şemsiyeli haricinde.

araçlarıkullanıyor demekki vatandaşlar...gerçi tamda yürünecek hava varya.

taze aşıklar gibi doya doya yürümek...sırılsıklam olmak ne güzel olurdu...

tabi ki olurdu da; boş adam işiydi o yürümek...ıslanmak..ıslanıp sıcacık eve gidip,

gürül gürül yanan sobanın önüne oturup,demli bir çay hüpletmek.ev ekmeginde küp peyniri dürümlemek...sıcak sıcak...

Cemal bunları düşünürken gülümsedi.yine hayal kuruyorsun cemalim dedi kendi kendine...

Aşk...sahi noldu aşk.? doğduğundan beri acılar,hüzünler,ayrılıklar,hasretler peşini bırakmamış tı garibin...iki yaşında annesini kaybettiğinden,yüzünü dahi görmemişti.

Babası gurbete gitmiş işçi olarak o zamanlar.hepten garip kalmış cemal...

babası yeniden evlenmiş daha üç beş ay geçmeden.işte cemelin hayat cenderesi böylece

acılarla başlamıştı.anne sütü içememiş garibim.memesine dokunduramamış dudaklarını.

sıcaklığında uyuyamamış.sarılamamış.annem diye bağıramamış,ağlayamamış...

ağladıkça bez parçasının içine bir kesme şeker dürümleli ağzına sokulmuş,

al sana meme diye...hep aşağılanmış,hor görülmüş.hakir görülmüş...hayvana verilen değer kadar değer verilmemiş cemale...hep yanlış anlaşılmalı.haksızlığa uğramış.sabretmiş.

birini sevmiş,masumane...halisane...yanmış yüreği.ama üvey annesi layık görmemiş sevmeyi ona..inadına sevmediği biriyle evlendirmiş.başından atmak için...

evlendiği kadında huysuz biriki sormayın...nankör,şükürden nasipsizmi nasipsiz.

bir ara düşündü cemal,benim alnımda bir yazı falan mı varki herkes bana çatıyor,hor

hakir görüyor...suçlu görüyor beni diye...

O anda bir araç sanki kasıtlı yapmış gibi cemalin yanına yanaşır gibi yapıp bastı aracın gazına.cemal baştan aşağı sıırılsıklam oldu.adam pis pis sıırıtıp kaçtı oradan....

Biran küfür edecek gibi oldu cemal.sonra vazgeçti.ya sabır dedi.alışmıştı çünkü böyle durumlara.cebinde beşparada kalmamıştı.bir ticarethanede çalışıyordu ama yetmiyordu para.eşide müsrif,tutumsuz biriydi ya...

bunları düşünürken kalbi mahsunlaştı...üşümeye başladı.ilerde bir cami gördü.

bahçesine girdi.bu şekilde içeri giremem dedi.bahçenin kuytu bir yerine çöktü.

namaz kılan birinin secde etmesi gibi secdeye kapandı..başını kaldırdı tekrar kapandı...

öylece kaldı...iç muhasebesi yapıyordu.tefekküre daldı.hayatı bir şerit gibi gözlerinden kaydı gitti...gözyaşlarıyla birlikte...

birden böğründe bir acılık hissetti.

-hey...evlat..!

biri parmağıyla böğrüne dürtüyordu.

kaldırdı başını

-bittimi...

-afalladı cemal..

-ne bittimi?

-uyuklaman dedim...bittimi..?!

bu sözlerin sahibi eliyüzü düzgün ortaştta bir adamdı.cemal cevap verecekti ki, adam sözünü kesti.

-hadi gel...azığıma arkadaşlık et.acıkmışsındır sende.

cemal midesinin kazındığını farkettil. adamın önünde bir mendil üzerinde dört zeytin birkaç dilim ekmek vardı.

-amca bunlarlamı doyuracağız karnımızı.?dört zeytin....iki dilim ekmek...

-sen gel bir yanıma.besmele çek.Alah bereketini verir.

-bu yağmurda ıslanmamış amaca.iyi saklamışsın.helal olsun.gerçi hiç üzerinde ıslanmamış ya...hayret.!

-gel gel...otur yanıma.besmeleyle başla sen.

koyundan bir bardak çıkardı.üçte biri doluydu.cemale verdi.

-ne bu amca.?

-süüüt.

niye yarım.?

-dokusunu nasıl taşıyayım evlat.dökülür yahu...

gülümsediler ikiside...

-sana yok mu amca.bölüşelim istersen.

-acele etme dostum.

derken diğer koyundan başka bardak çıkardı.aynı dolulukta.

gözgöze gelip bastılar kahkahayı...

--iç bakalım cemal..nasılmış.

cemal içti..hiç böyle lezzetli süt tatmamıştım dedi içinden...annemin sütüde böylemiydi acaba diye geçirdi içinden...

-aynen...

dedi. amca cemale...

-anlamadım.?

-konuşmada yemeğini ye.iki zeytin senin.iki dilimde ekmek...

Cemal vardır bir hikmeti dedi yemeye başladı...

-ne kadar çok yersen o kadar kazançlısın ona göre dedi amca...

-anlamadım..!/? hem iki zeytin amcacığım.

-bak hala konuşuyor...sen ye...bu zeytinlerin çekirdekleri sana bir ömür yeter evlat.

bu sütü üzerine dök yemekten sonra...

cemal epey yediğini hissetti.doymuştu ki,

yine böğründe bir acılık hissetti. bir parmak dörtüp duruyordu böğrüne..

-hiiişşt...lan,berduş...içip içip zıbaracak burayımı buldun.Allahtan korkmaz...

çarpılacaksın...çabuk kalk.ezan okunmadan defol git burdan...

-rüyami görmüşüm ben ...? Allah allah.sanki sahici gibiydi.

diye mırıldanırken,cami cemaatinden olduğu anlaşılan ihtiyar adam yine bağırdı.

-Al şu kadehlerinide...topla çöl çöpü,zeytin çekirdeklerini de temizle hemen...

ayyaş herif...ne günlere kaldık ya rabbi.kıyamet kopacak...

-zeytin çekirdekleri mi..? heyecanla şaşkınlıkla yere baktı...

-demek rüya değilmiş...Fesüphanallah...!

yerdeki çekirdekleri gördü.hemde belki elli tane.iki dilim ekmek olduğu gibi duruyordu.

amcanın zeytinlerinin ikiside duruyordu.dilim ekmekleride..

--ben yediğimden eminim.amca da yemiş,hatta sütünüde içmişti..onunki de duruyor.

benim önümde elliden fazla çekirdek var...

neden sonra amcanın sözleri aklına geldi.bunlar sana bir ömür yeter demişti.

üzerine bu bardaktaki sütü serp demişti.vardır bir hikmeti dedi ve bardaktaki

sütleri çekirdeklerin üzerine serpti.sanki duman üflemiş gibi çekirdeklerin üzerinde

bir hal meydana geldi..siyah çekirdekler sapsarı renge dönüştü...hayretle baktı.

inceledi.hayretler içinde kaldı.

-bunlar...altına oldu sanki...!Allah allah..şu yenmemiş dört zeytin de başka bir renk

aldı.!heyecandan aklını yitirecek oldu...toparlandı hemen sonra.hepsini cebine

doldurdu.kuyumcuya gidip göstereyim bir dedi.spnra vazgeçti.böyle gidersem çaldım sanır,hem kaale almaz beni.en

iyisi yarın gidip göstereyim bir tanesini dedi.

eve gitti hiçbirşeyden bahsetmedi ailesine.sabahı zor etti.kılığı kıyafeti ehlikamil görünüşlü bir kuyumcuya girdi.bir

çekirdeği uzattı.

-abi hayırlı işler.şey..şuna bir bakarmısın.babadan kalma bir hatıra.kıymeti nedir acaba.

kuyumcu aldı iyice inceledi...tarttı.

-Allah allah.boyuna büyüklüğüne göre otuz gram dan fazla gelmez bu.ama tam yetmiş

gram geldi..Hayret.hemde saf altın..ayarıda yüksek görünüyor.buna bir bakıp

incelemem lazım evlat.şimdi bir fiyat veremem....yarın gel oldumu...

-tamam amca.yarın gelirim....

yarını zor etti cemal.dükkana koştu hemen.içeri girer girmez kuyumcu gülyüzle karşıladı onu.

-evlat bu saf altınmış gerçektende.erittirdim.hiçbir katkı maddesi yok.böyle bir

altını ilk kez görüyorum.zeytin çekirdeği gibi.hayret.yoğunluğuda şaşırttı beni.

bu kadar küçüklükte ki şey nasıl olurda daha ağır gelir.eriince baktık aynı kütlede.

hesap makinesinde hesap etti.cemal döndü,

-evlat...ikibin dörtyüz ediyor...satıyormusun..?

-satıyorum abi...tabi...

-kasadan para çıkardı kuyumcu.saydı cemale verdi.

-al,güle güle harca...

-sağol abi...

-cemal çıkarken bağırdı

-daha varmıydı sormayı unuttum.?

-bilmiyorum abi...bakayım bir sandığına babamın.bulursam getiririm sana.

cemal öyle mutluydu ki.bu Allahın bir lütfu bana dedi.bunca yıl sabrımın ve şükürüm-

ün karşılığı.çarşıdan doldurdu yiyecek içecek eve götürdü taksiyle.eşine hiç söylemedi.

nerden geldiğini.sadece patronunun maaaş haricinde para verdiğini.onunla aldığını söy-

ledi.o akşam bir bayram ettiler.yediler içtiler.yattılar.cemal uyuyamadı.düşündü durdu

bunca yıl sabrettim.Allaha tam teslim oldum.ona sığındım.bu nimetler i verdi...

acaba hatamı yapıyorum ben.karşılığını dünyada mı verdi rabbim acaba.ahrete azıksız-

mı gideceğim yoksa..her nimetin bir hesabı olduğuna göre.ben rabbime kırıldımda mı böyle bir nimeti gönderdi bana ...dedi.sabaha kadar düşündü.ve bir karara vardı.

tüm altınları şehirdeki kuyumculara aralıklı olarak götürüp bozdurdu.paralarıda

fakir mahallelerindeki yoksulların kapılarına bıraktı görünmeden.hepsini dağıttı.

son parayıda dağıttığı gece bir rüya gördü...

kazandın...kazandın.....

-neyi kazandım.?

-kazandın....imtihanı kazandın...imtihanı kazandın...dağıtmasaydın...helak olmuştu ahretin...ne mutlu sana...sağ tarafına bak cemel....

cemel sağına baktı.dünya gözüyle göremediği.anlatılamayacak kadar büyük nimetleri güzellikleri,başka bir alemi gördü..

-bunlar nedir.?

-kazandığın budur işte cemel...bir gölgelenme vakti kadar durulan yerdeki nimetleri almayarak,sonsuzca kadar kalacağın yerdeki, senin olacak nimetlere kavuştun...

ne mutlu sana..senin nasibin o iki zeytindir dünya da..helalindir...o senindir...o senindir o senindir....

birden sıçrayıp uyandı.rüyasındaki olayları tekrar aklından geçirdi.koştı dolaba koyduğu zeytinler i aldı.baktı baktı...birşey anlamadı.yarın kuyumcuya göstereyim bakalım dedi.yarın dabah ilk iş olarak ilk gittiği kuyumcuya girdi.

-abi sana bir şey göstereceğim...ben bilmiyorum ne olduğunu.nerden aldığımıda sorma. kuyumcu aldı..inceledi.gözüne birşey takıp baktı.bir cihazın içine koydu tekrar baktı.

-evlat sen hazinemi buldun...?bunun değeri bu dükandaki altınlardan daha fazla... eğer gerçekse..?gel benle..

-nereye amca.

-gel.ermenî bir kuyumcu var.çok zengindir.altın toptancısı bil sen.istanbulla çalışır.

zanaatkardır.altını,hertürlü taşı bi görmede anlar...

kuyumcunun arabasına bindiler.caddelerde bir süre dolandıktan sonra,küçük bir

kuyumcuya benzeyen bodrum a benzer bir dükkana girdiler.durumu anlattı gelen kuyumcu.elindekini verdi ona.ermenî inceledi.cihazlara tutttu.epey inceledi.

bu taşı ilk kez görüyorum.dünyada eşi varmı bilmem.zeytine benziyor.çok kıymetli bu.

cemale döndü,

-evlar satarmısın bunu.değerinde alırım.istanbuldaki akrabalarım havada kapalar valla.

-satarım amca dedi cemel.

birkaç gün sonra cemale yüklü bir para ödediler.kendi işyerini kurdu bu paranın bir kısmıyla.diğer zeytini daha sonra bozdurup hayır işlerinde kullandı...

Cemalin Allaha olan tam tevekkülü müydü,tam teslim oluşumuydu.sabrımıydı.gözü tok oluşumuydu...yoksa çektiği eziyetlerin karşılığımıydı bu nimetler...

Allah bilir...

belkide bir an olsun isyan etmeyişinin karşılığıydı bunlar...

Nebi KILIÇKAYA

05/12/2009...sivas..

02:00...cumartesi...

Dostlarım. uzattım lüzumsuzca biliyorum.belki başınızı ağrıttım.okumakta zorlandınız.

ama kesemedim .ikiyede bölmek istemedim...saçmalamışssın diyeceksiniz..

belki...kabiliyetim bu kadar.anlayış gösterirsiniz dilerimki.bugün aklıma böyle bir hikaye geldi...

kalın sağlıcakla...

camdaki güller...

Adam, işyerinin kapısını besmeleyle açtı.
dikkatini, camdaki yansımadan bir araba çekti..
kafasını döndürüp baktı...çok tatlı,küçük, sarı renkte bir arabaydı..
nedense gidip bakma ihtiyacı hissetti kendinde..
'insanın içini okşayan bir araba' dedi içinden..sahibi olsa olsa bir bayandır..
ancak bayana yakışır..dedi.
arabalara çok meraklıydı.kendinin arabası da vardı zaten.
esrarengiz olaylara,enteresan olaylara,işlere de çok meraklıyı..huy işte.
bu arabanın sahibini de çok merak ettiğinden,akşama kadar arabayı gözetledi.
acaba kim binecek diye.
akşam olmuş dükkkanı kapama zaman gelmişti.ama kapamadı.arabanın sahibini bekledi.
akşam sekiz e doğru bir araba sesi duydu..irkildi birden.unutmuştu çünkü dışardaki arabayı.
dışarı fırladı.karşıdaki arabaydı çalışan.parktan çıkıyordu.koştı yanına.
evet bir bayandı arabayı süren.yandan gördü az da olsa.kafasını çevirdiğinde yüzünü tam gördü.
haliyle güzel bir bayanmış..kız gibi araba..araba gibi kız valla' dedi içinden..
Birkaç gün takip etti arabayı..güzel bir kız dükkanının karşısına gelip park ediyor,
karşıdaki dersaneye çıkıyordu..bir öğretmen olduğunu öğrendi.araştırdı,bekar mış..
25 yaşlarında,öğretmen kadrosu alamadığı için bu dersanede çalışıyormuş.sevilen sayılan bir
öğretmenmiş.huyu husu, ahlakı parmakla gösterilen biriymiş.annesiyile yaşıyormuş.babası
genç yaşında vefat etmiş..
adam, bu kızı hergün göre göre bir şeyler kıpırdamaya başladı işinde...İlgıt İlgıt bir sıcaklık
yüreğine doğru akıyordu sanki...asansörün aniden iniş çıkış yaparken,insanın içinde bir
şeyler olurya hani...işte öyle...kalbine bişeyler dolup boşalıyordu birden onu görünce..
uzaktan sevmeye başladı kızı...evini öğrendi..dersaneye bir bahaneyle gidiyor onu izliyordu
uzaktan...akşam da evinin karşısına gidip camı gözetliyordu...içtikçe doyulmayan bir su gibiydi..
gördükçe göresi geliyordu kızı...hareketleri yürüyüşü,mimikleri,konuşması mest etmişti adamı..
sırıksıklam aşık olmuştu sonunda..
Kız akşam dershaneden çıkıp arabasına bimdi,çalıştırdı. gözü cama kaydı..
sileceğin arasında bir gül gördü...kırmızı gül..bir müddet kaldı öyle.anlam veremedi.
biri şaka yapıyor herhalde dedi..indi camdaki gülü aldı.bir tuhaf oldu içi..bu nasıl işti.
ilk kez böyle bir şeyle karşılaşılıyordu...öğrencilereden biri muziplik yapıyor anlaşılın dedi içinden.
sağa sola baktı,dikkate değer bir şey göremedi..bindi arabasına gitti..
güller artık her gün cama konmaya başlamıştı...hiç bir iz yoktu gül ün sahibinden..çok takip etti,
arabanın yerini değiştirdi..kamera yerleştirdi bir türlü bulamadı koyanı..sıkılmaya başladı..
not yazdı kendi arabasının camına.'kimsin? neden gül bırakıyorsun..lütfen ortaya çık. ya da bir
not yaz..merak ediyorum'...notu cama koydu gitti..boş kaldıkça da arabayı gözetliyordu..
acaba notu alacakmı..yine gül bırakacakmı.görebilirmiyim diye..
dershane çıkış saati gelmişti..camdan aşağı baktı.not yerinde duruyordu hala..gül yoktu bu defa.
Can sıkıntısıyla indi aşağı..delimidir ne dedi...kafa buluyor benle..
arabaya yaklaştı.gözleri açıldı birden.büzünün rengi attı.bir kırmızı gül...yazdığı notu almış,gül komuştu
yine..nasıl olur dedi.beş dakika önce bişey yoktu..bu beni mi gözetliyor dedi içinden.
sağa sola baktı..dikkate değer bişey bulamadı..
uzun zaman geçti...hala gül bırakılıyordu cam a..bir türlü yakalayamadı gülün sahibini.
arabanın yerini değiştirdi.evde bıraktı..ne yaptıysa baş edemedi..hergün gül bırakılıyordu
artık..alışmıştı artık..gül bırakılmasa kızacaktı artık.bu gün hani benim gülüm diye çıkışacaktı nerdeyse..
takip edildiğini hissediyor,ama bir türlü bulamıyordu kim olduğunu..gülün yanında artık şiirlerde
ilişmeye başladı cama a..kız aşık oldu görmeden nerdeyse..öyle yanık şiirler yazıyordu ki esrarengiz
adam.kızcağız okurken ağlıyordu hep..ama neden kendini göstermiyordu?? her türlü ihtimali
düşünüyordu..ama ortaya çıkmamasına bir anlam veremiyordu..
bir gün baktı ki şiir, gül ve birkaç cümlelik bir not yazılmıştı arabanın camına..
bu güller ölene dek konacak gönül pencere..gül konmamış bir gün görürsen..
bil ki bu dünyadan gittim..ama yine seveceğim seni.hakkın yok deme sakın..taş da filiz atan güle hesap
sorulurmu..toprakmı buldunda filiz attın sen diye!!
bak bir etrafına.nice bitkiler var..olur olmaz yerde boy boylamış..soy soylamış..
inatla büyümüş, dal budak salmış..has toprakta cılız kalmış nebat a bak...o elindeki nimeti bilmemiş.
nankörlük yapmış.hovarda bir hayat sürüp,nasıl olsa beni tutan toprak var demiş..demiş ama
kıymetini bilememiş..hayatı zindan olmuş haberi yok..hep karşıdakinden ummuş..kendi birşey
verememiş hayata..
ama ben;

bir taş üzerine ekim yüregimi..olmaz demedim..sevdim la besledim..gözlerimle suladım..

yüregimle ısıttım.sana sunmasamda olur..

çünkü;

güneş..doğar,ışık ve ısınıyı verir...alabilen alır..alamayan hesap soramaz..ben niye güneşi

göremeyen yerdeyim diye..onun kaderi gölgede bitmişse güneşin suçu ne!!

ben seni sevdim diye, sen de beni sevmek zorunda değilsin ki...

ay güneşe denkmi..?..

ikisi bir arada olabilirmi..?

aynı ışığı verebilirlermi..?

ben sana denk değilim gül üm..

sevdim..bağışla.

kız, bu notu okuyunca gözlerindeki yaşlar yanaklarından boynuna dek iniverdi birden..

Ne olursa olsun tanımak istiyorum seni diye not yazdı arabasındaki cam a..

benim adım Ayşe dedi...senin adın ne..?

adam, ertesi gün gül ün yanına küçük bir not iliştimişti...'ıssızgemi' de bana..

limansız bir ıssız gemi...

Ayşe bir gün başka bir yere gidecekti annesiyle..şehre yakın bir kasabada akraba ziyaretine gittiler.

o gün orda kaldılar..

işi olduğu için dönmek zorundaydı kendisi..annesini orda bıraktı.

ne tuhaf dedi...camda gül yok bugün..acı bir tebessüm etti..içinde bir boşluk hissetti.

alışmıştı baya..esrarengiz kahramanın güllerine..

bir sözü geldi aklına..'gül konmadığı an..bilki öldüm ben'...

içi titredi...beni aramıştır şimdi dedi içinden..tüm ısrarlarına rağmen, ne telefon numarası vermişti..ne bir adres..

esrarengiz adam işte...'ıssızgemi'..'ıssızgemi'..birkaç kez teklarladı bu cümleyi..

.....

yolda hep onu düşündü..acaba nasıl biri..?

şehre giriş yapmak üzereydi. yol sakindi.

birkaç cadde geçti..trafik lambaları vardı ilerde..yeşil yanıyordu kendisine..

ayağını gazdan çekmedi..tam geçti geçmedi önüne biri fırladı..dalgın olduğu her halinden belli biri

yola birden girince bir kütürtü koptu..olanca hızıyla vurmuştu yaya ya..havada birkaç takla atarak

arka yola yapıştı yaya..ayşe şoka girdi..dehşetle gözleri yerinden çıkacak gibi oldu..

gözleri karardı..neden sonra aklına yaya geldi..cam kırılmıştı vurmanın şiddetiyle..

hızla indi arkaya koştu..yaya hareketsiz yatıyordu.yüzünü yukarı doğru döndürdü.ağzından kan geliyordu.

şokta olduğundan telefon etmek aklına bir an gelmedi.40 45 yaşlarında bir adamdı..hafif kır saçlı.

112 yi aramak aklına geldi sonradan..titriyordu..yerdekenden daha beterdi durumu..bas bas baği-

rarak ağlıyordu ayşe..eli cebine gitti gitmedi adam son bir gayretlke elini tuttu ayşenin.

o an sanki deprem oluyor yer yerinden oynuyordu.ikisinden başka varlık yoktu..dünya

yutulmuştu karadelik tarafından.bir hortum gibi..uçsuuuz bucaksız bir alemdelerdi sanki...

evrenin ucu görülüyordu taaa uzaklara kadar...bir gül tepsisindelerdi..gönül pencereleri

açılıp açılıp kapanıyordu..her nefes alışlarında..ve her damarın titreşiminde..

adam ayşenin elini sıkı sıkı sarmış bırakmıyordu..

dudaklarından zar zor şu cümleler düştü..kanındaki kırmızılığın yakamozlarına..

...üzülme...bugün benim doğum günüm..ölmüyorum..yeniden doğuyorum...

en mutlu olduğum an bu an..seni üzdüm..affet..

bugün kurtuldun sanma..dedi

diğer elinde sıkı sıkı tuttuğu bir şeyi değer elindeki ayşenin eline koydu...ama göstermedi..

sıktı iyice.

seni sevdim...ayşe....

..'ıssız..' dedi ayşe birden....gerisini getiremedi...

ıssızgemi nin yüzünde bir tebessüm peydah oldu..acıyla karışık..

ayşe ıssız derken...adamın gözlerinden inciler dizildi birden..gönlündeki sevda hazinelerinden..

ağzındaki kana karıştı...gözleri açıldı..sanki sudaki boncuk gibi..cap canlıydılar..

ama ölmüştü...

adamın eline iliştiirdiği şey aklına geldi birden..

zorla açtı elini..öyle sıkıştıktı ayşenin elini..

sanki hep böyle kalalım der gibi...

açtı ki..

bir kırmızı gül...kazanın şiddetiyle sapından koparılmış bir kırmızı gül..

kan bulaşmış...gülünden daha kırmızı bir gül dü sanki..

en değerli gülüm sana feda olsun der gibi..

parmağındaki yüzük dikkatini çekti..demek bu yüzden....

o halde ne kadar kaldılar bilinmez...

.....

birkaç gün sonra ayşe arabayı tamirden almaya gitti.

artık binemem bu arabaya diyerek satmaya karar verdi..

suçsuz bulunduğu için ceza da almadı..

ıssız araştırdı..evet,evli ve çocuklu biriyimış...
keşke...keşke..
dedi gerisini getiremedi..
sabah, arabayı galeriye bırakmak üzere aşağı indi.açtı kapıyı.çalıştırdı..
o da ne..!?
camda bir kırmızı gül..
delirdim sandı..gözlerine inanamadı.
ıssız ölmüştü..
fırlayıp aldı gülü..evet gerçektı..
bir de not vardı...
-lütfeñ satma arabayı..satarsan..işte ben o zaman ölüşüm..!!
o gün gitmedi galeriye..
birkaç gün izledi..kim bırakıyor gülleri diye..
sonunda yakaladı gülleri bırakanı..
dershane yakınlarında bir çiçekçi çırağıymış..patronu söylüyormuş bırak diye..
gitti buldu..nedenini sordu...
ıssızgemi sıkı sıkı tembihlemiş..'eğer gülleri ben almaya gelemezsem,sen bırak şu adrese..
şu arabanın üzerine..taa ki sen ve çırağın da ölene dek..'
vasiyetin olsun seninde bıraktığın mirasçılara..
ilk gönderdiğin güle de arabayı satma diye not yaz' dedi...dedi çiçekçi ayşe ye..parasınıda peşin
peşin verdi..
ayşe öyle bir ağladı ki..çiçekçiden çıkarken...
eve gitti..o güne kadar gelen çiçekleri topladı.kabristana gitti...
ıssızgeminin mezarına dikti hepsini..
..bu güller hiç solmayacak..dedi içinden
bende seni seviyorum..ıssız...gemi...

Nebi KILIÇKAYA
10/02/2011...perşembe
Sivas...14:00

Elveda Hayatım...

Yusuf beyin hanımı karşı komşuya gitmişti.
o evde yokken fırsat bu fırsat bi kahve yapayım şu içeri pasaportla dahi giremediğimiz salona bi oturup keyf yapayım dedi.

kahveyi huşu içinde mırıldanarak güzelce yaptı.
salona geçti. masanın üzerindeki şekerlikten bir çikolata parçası aldı
tekli koltuğa ahenk le kuruldu hatta yayıldı,sevinçle içmeye başladı.
bir yandan da etrafı süzüyordu.
Ayşe hanım burda olsa hayatta içeri sokmazdı.
Yusuf sanki başkasının evinde misafir miş te odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafı seyre dalmış tı ki...
dış kapı aniden açıldı.
Ayşe hanım, komşusunun eşi gelince oturamamış kalkıp gelmişti.
Salonun kapısını açık görünce hışımla içeri daldı.
Yusuf bey eşini aniden karşısında görünce telaşlandı.elindeki fincanı sehpaye koyacakken eli dolaştı koltuğun kenarına vurunca fincan yere savruldu.
Kahvenin bir miktarı Ayşe hanımın gözünden bile esirgediği koltuğun bir kenarına birazı da güzelim halıya döküldü....
O anda bir çığlık attı.beti benzi attı.
Yusuf bey;
hanım sen niye erken geldin.hay Allah ya..elim ayağım dolandı derken bir yandanda temizlemeye çalışıyordun dökülen kahveyi.

Ya sen niye buraya girdin.içecek başka yer mi yoktu.güzelim koltuğu, halıyı mahvettin.
Sen nebiçim bir adamsın.çocuk yapmaz senin yaptığını...

Hanım bir keyf yapalım dedik.Şu salona pasaportla dahi giremiyoruz nerdeyse.
aldık dayadık döşedik.niye? ayda yılda bir misafir gelecek diye mi.!?
birkaç yıl sonra modası geçti diye daha ütüsü bozulmadan değiştirmek isteyeceksin.
Yazık değilmi.o yasak bu yasak.oraya oturma buraya basma,
şurayı ıslatma,banyoyu kirletme, paspaslara ıslak ayakla basma....

Nolacak senin halin.bu kadar yıpratma kendini.
dünya malı dünyada kalır.kim götürmüş ki biz götürelim.
boşveeer...böyle bağırp çığırıyorsun.kalbimi kırıyorsun.
iki gün sonra ölürsem başlayacaksın şunu yapmasaydım bunu yapmasaydım.
Arkamdan ağlayıp duracaksın...
Ayşe hanım sinirinden duymuyordu bile..
bir hışımla bir bağırdı ki..geber git,niye üzüleceğim yer işer gezer oynarım.ah nerde o günler gibi ağır sözler söylerken bir yandan da koltuğu mutfaktan getirdiği bezle siliyordu.
bir an sessizlik oldu.başını kaldırdı yusuf beyle göz göze geldi.
Yusuf beyin boş boş kendisine baktığını gördü.
kısa bir sessizlikten sonra Yusuf bir kakhaha patlattı.hiç böyle gülmemişti.
parmaklarıyla eşinin yanaklarına bir makas atarken ' Fıstık' dedi...
Ayşe dahaha da sinirlenmişti.Yusufun eline bir vurdu ki...
o hızla eli koltuğun kenarına sert bir şekilde çarptı.Yusufun yüzü bembeyaz oldu.terlemeye başladı.
kapıya yönelirken acıdan gözlerinden yaş aktı.ama eşi görmedi.
Ben camiye gideyim hadi eyvallah...
git git...zaten sıkışınca ya camiye ya tuvalete gidersin.canın cehenneme...diye arkasından bağırdı.

Yusufun eli öyle ağrıyordu ki...dayanamadı hastaneye gitti.
doktor ona film çektirip gelmesini söyledi.
tekrar geldiğinde doktor filme baktı ve ...
serçe parmağın kırılmış..nereye vurdun.?
Doktor bey evde bir kedim var onunla oynarken elimi cırdı.birden elimi sallayınca masaya vurmuşum. o zaman kırıldı zahir..dedi.
şuraya otur da alçı yapalım..
Yusuf bir an duraksadı.düşündü düşündü...
Doktor bey sonra alçılalım.şimdi işim var.sen bir merhem yaz..dedi.
Merhem kırığa ne yapacak yusuf bey,olmaz,otur iki dakika sürmez....

hemen alçılarım...

yok dedim doktor bey..işim var.sonra gelirim dedi ve aceleyle odadan çıktı..

Aslında eli çok acıyordu.alçı yaptıracaktı ama....

şimdi Ayşe görecekt üzülecek.acıyacak..yapmak istemediği hizmeti yapmak zorunda kalacak..

üçüncüsü de bu acıyı çekmek istedi nedense..

okyanusta kaybolmuş bir tekne gibi hissetti kendini.parşalanmış bir tekne..

eşinin sözleri o kadar üzmüştü ki...bu acı neydi ki yanında..

akşam namazını zar zor apdest alarak kıldı camide...

eve geldi.acısını hissettirmemeliydi.öyle de yaptı.selam vererek girdi içeri.

Ayşe hanım.nerdesin canımın cananı...

karısı mutfak kapısında gözüktü.suratu beş karıştı.belliki siniri geçmemişti.

ne var..?

arkasına gizlediği sağ elini çıkırdı.elinde kırmızı bir gül vardı...

zoraki gülümseyerek Ayşe ye uzattı.özür dilerim gülüm.sana layık değil ama..!

götür o gülü koltuğa ver...belki temizlenir...ne yaptıysam çıkmadı..dedi ve sırtını dönüp gitti.

Hanım; sıkma canını ya.hoca namazdan vaaz etti yine.eşler arasında küslük olmaz dedi.

bak bir daha yapmayacağım...

hoca başka ne dedi?

eşinize yardım edin dedi.onu yormayın,işi birlikte yapın.gerekirse bulaşık yıkayın, temizlik yapın elinizden geliyorsa yemek bile yapın dedi..

iyi...gel yemek yap o zaman..ben bişey pişirmedim..pişir otur ye...!

Yusufun mutfak la arısı kötü sayılmazdı.gerekirse yemek de yapardı.

hoş, yemek de aramazdı ya..ne bulursa yer.eşi bişeyler bahae edip bu gün yemek yapmadım dediği gönler çok olduğundan,çay dı çorbaydı bir şekilde gocunmaz gücenmez yer kalkardı.

o günden sonra tamamen değişti.evde var ile yok gibiydi.hiç eşinden bir bardak su dahi istemedi.

tam eşinin istediği gibi oldu.abdestini bile evde almamaya başladı.gider soğuk demez sıcak demez camide alırdı.hayaletle dönmüştü.ama mutlu gibi gözükmevide ihmal etmiyordu.

eşi ondaki değişimi gördükçe önceleri baya mutlu oluyordu.nedenini de merak ettikçe

hoca bugün vaaz da şöyle dedi,böyle dedi,eşinize şöyle davranın dedi.gibi söyleyerek ayşeyi inandırıyor şüphe çekmemeye çalışıyordu.

parmağının acısı da sanki kalbini deliyor dayanılmaz acı çekiyordu.

kırık olduğunu hiç belli etmiyor,sol elini mümkünse kullanmamaya çalışıyordu..

Ayşe zamanla tedirgin olmaya sıkılmaya başladı.

adamın huyu husu değişmiş, yusuf gitmiş sanki başkası gelmişti.

yani akşama kadar uyusa iş görmese niye yatıyorsun kalk şunu yap bunu yap bile demiyordu.

eski şen şakrak muzip eş gitmiş bir hayalet gelmişti sanki.

hergün bal yiyen baldan usanırmış.Ayşe de usanmaya sıkılmaya başlamış tı artık.

Niye değiştin,sen şunu yapardın bunu isterdin dediğinde de yusuf hep hocnın vaazından bahseder

bugün eşinize şöyle davranın bunu yapın,oraya gidin buraya gelin dedi diye kılıflar buluyordu.

Ayşe, birgün;

Yusufun bu akşam camiye gitmemesini söyledi.sebeup olarakta eve misafir geleceğini söyledi.

ben bir alt komşuya gidip geleceğim.kadın hastaymış.bi geçmiş olsuna gidemedim.

misafir gelince beni ara gelirim.zaten fazla durmam diye yusufu ikna etti ve dışarı çıktı.

maksadı cami hocasını görmektü..gidecek konuşacak eşinin değişiminden mesul tuttuğu

hocaya kızmaktı..huyu aslında kötü değildi ama..böyle aşırı değişmesinide istemiyordu.

eski yusufu özlemişti sanki..

Mahalledeki camiye gitti..hocayı sordu..içerden birisi geldi.

buyurun hanımefendi.ne istemiştiniz..

hocam sizinle biraz konuşacaklarım var..müsaitmisiniz..?

adam gülümsedi..ben hoca değilim...müezzinim..ama yardım edebileceğim bişeyse yardımcı olayım.

yok..ben hocayla görüşmek istiyorum..

hoca bugün izinli..yarın gelecek..

peki ben yarın geleyim o zaman..

diyerek alelacele eve döndü..

ertesi gün bişey bahane ederek tekrar gitti..hocayı buldu. eşi hakkında konuşmak istediğini söyledi..

eşiniz kimdi bu cami cemaatinden mi..?

evet hocam..ismi yusuf diyerek eşini tarif etti...

hoca düşündü...dudağını büzdü..

böyle birini tanımıyorum..bu cami de de hiç görmedim..başka cami olmasın..?

Ayşe hanım içine bir kurt düştü. eve gelip;
Yusuf,bugün ben de camiye gittim.ama hoca vaaz vermedi..hani hergün vaaz veriyordu..?
Yusuf kahkahayı patlattı..vaaay bizim hatun camiye vaaz dinlemeye gitmiş..!
bırak dalgayı söylesene...
sen hangi camiye gittin ki..?
şu bizim mahalledeki çelebiler camisine..
yok yok..ben o camiye gitmiyorum..daha ilerdeki yeşil camiye gidiyorum...
hımmm...

Yusuf da günden güne eriyordu sanki..yemeği az yiyor..fazla konuşmuyordu..

Ayşe hanım yusufun evden çıkmasını fırsat bilip gündüzden o camiye koştu.
hocayı budu dışarı çağırttı.
gün görmüş bir hoca olduğu her halinden belli olan yaşlıca biri geldi.
Buyrun...
daha hocanın sözü bitmeden ayşe hanım azarlar gibi bir üslupla söze daldı.
kısaca kocasını tarif edip olan biteni çarçabuk anlattı.ve niye böyle vaaz verdiğini
kocasının huyunun değiştiğini..evde bir hayalet gibi olduğunu anlattı..
hoca biraz düşündü..
Bu camiyemi geliyormuş..
Evet..kendisi bu camiye geldiğini sizinde her akşam vaaaz verdiğinizi biraz önceki söylediklerimi
söylediğinizi söyledi.
Allah Allah..
Afedersiniz hanımefendi..özel bir durum değilse ne oldu da geğışti..bu hoca,vaaz hikayesi çıktı ortaya..?
Ayşe hanım olayı başından anlattı..
hoca başını salladı..
yusuf beyi tanımıyorum..belliki bu camiye gelmiyormuş.ben akşamları da vaaz vermiyorum.
yani her akşam vermiyorum.söylediğiniz gibi vaaz da vermedim hiç..
elbette ki eşinişzin söyledikleri yer yer güzel dvranışlar.ama böyle de değil tabi..

aslında yusuf o camiye de gitmiyordu.çok uzaklarda bir camiye gidiyordu.
hoca durumu biraz kavramıştı..
Hanımefendi;
söz kurşun gibi dir..sözün muhatabı da bir cam diyelim.
kurşun silahtan çıkar ama geri dönmez..
tesiri karşıdaki kişinin kişilik yapısına göre değişir..
kimisine değer,sadece bir izi kalır..aldırmaz zamanla unuttur.
kimisinin yüreğini deler geçer..küçük bir leke bırakır..unutmaz içinde saklar..
kimisinin kalbini ortadan ikiye böler..cam gibi.söz söyleyen e kalır tamir etmek.
iyilikle güzellikle sevgiyle o kırığı yapıtırır.zamanla tamamen iyileştirir..
öyle de bir kurşun dur ki söz...karşındakinin kalbini paramparça eder..
işte onun tamiri tedavisi imkansızdır.belliki eşinizin kalbi o olaydan sonra paramparça olmuş
bunu da size belli etmemek için hoca böyle dedi şöyle dedi diye bir hikaye çıkarmış.
hani doktor iyi olmayacak hastayı serbest bırakır ya..istediğini ye iç.gününü yaşa der.
çaresiz hasta olduğunu söylemez..
eşiniz de çok kırılmış..bunu da size belli etmemeye çalışmış.başarılı da olmuş.
tek gayesi sizi mutlu etmek olmuş artık.
başını iki yana sallayıp durdu hoca..
yazık..yazık...keşke böyle yapmasaydınız...
Ayşe ağlıyordu..
hocam ben ne yapacağım şimdi...
ezan okunmaya başlamıştı..hoca fazla konuşmak istemedi..
biraz tefekkür etti..
eşinizin size ihtiyacı var..evinize gidin dedi.
hocanın yüzü hüzünlenmişti bunu söylerken.. fazla durmadı zaten.sırtını dönüp gitti camiye..
Ayşe bir anlam veremedi ama...
hemen eve koştu..şimdi giderim şunu yaparım.bunu yaparım.
şöyle özür dilerim..şu yemekleri yaparım..salonu artık açık tutarım. herşey serbest derim...!
bunları söylerken de ağlıyordu çocuk gibi..
içinde büyük bir acı vadi..hatasını anlamıştı..ama geç anlamıştı..o kadar pişman dı ki..!
telaşla eve daldı..

Yusufu lavabonun önünde yüzükoyun yatar vaziyette görünce acı bir çığlık attı..
yusuuuf..yusufuum...
byılmış falan diye içinden kendini teselli ediyordu..
oysaki yusuf abdest alırken sağ ayağını yıadıktan sonra yerler ıslanmasın diye havluyla ayağını
kurularken dengesini kaybetmiş bir yerden tutunmaya fırsat kalmadan yüzüstü yere düşmüş..

düşerken de kafasını çarpıp oracıkta ruhunu teslim etmişti bile..

gidenler gelmez..

gidenlere yapılanlar hiç gitmez...

yusufunda içi paramparça olmuştu o günden sonra zaten..tek gayesi eşinin mutluluğuydu artık.

bunu belli etmemeye çalıştı uydurduğu hikayelerle...

hep gülümsedi..ama içi ağlıyordu..

mutlu gözüktü..mutlu olsun diye..

yemeğini yedi..karşısındaki aç kalmasın diye...

karanlıktaydı..yandı..eşini aydınlatmak için..

acaba ayşe hanım dediği gibi şimdi gülüp oynayacak mı..gezip tozacak mı..

asla...asla..asla..

eşimizi dostumuzu,çocuğumuzu,sevdiklerimizi sevmediklerimizi,gittiğimiz gitmediğimiz

komşumuz..herkesi..

hatta düşmanımızı bile özlüyoruz..

onlar öldükten sonra..

ne çare ki...

gelmiyorlar...

Nebi KILIÇKAYA

SİVAS

07/12/2017

PERŞEMBE...16:55